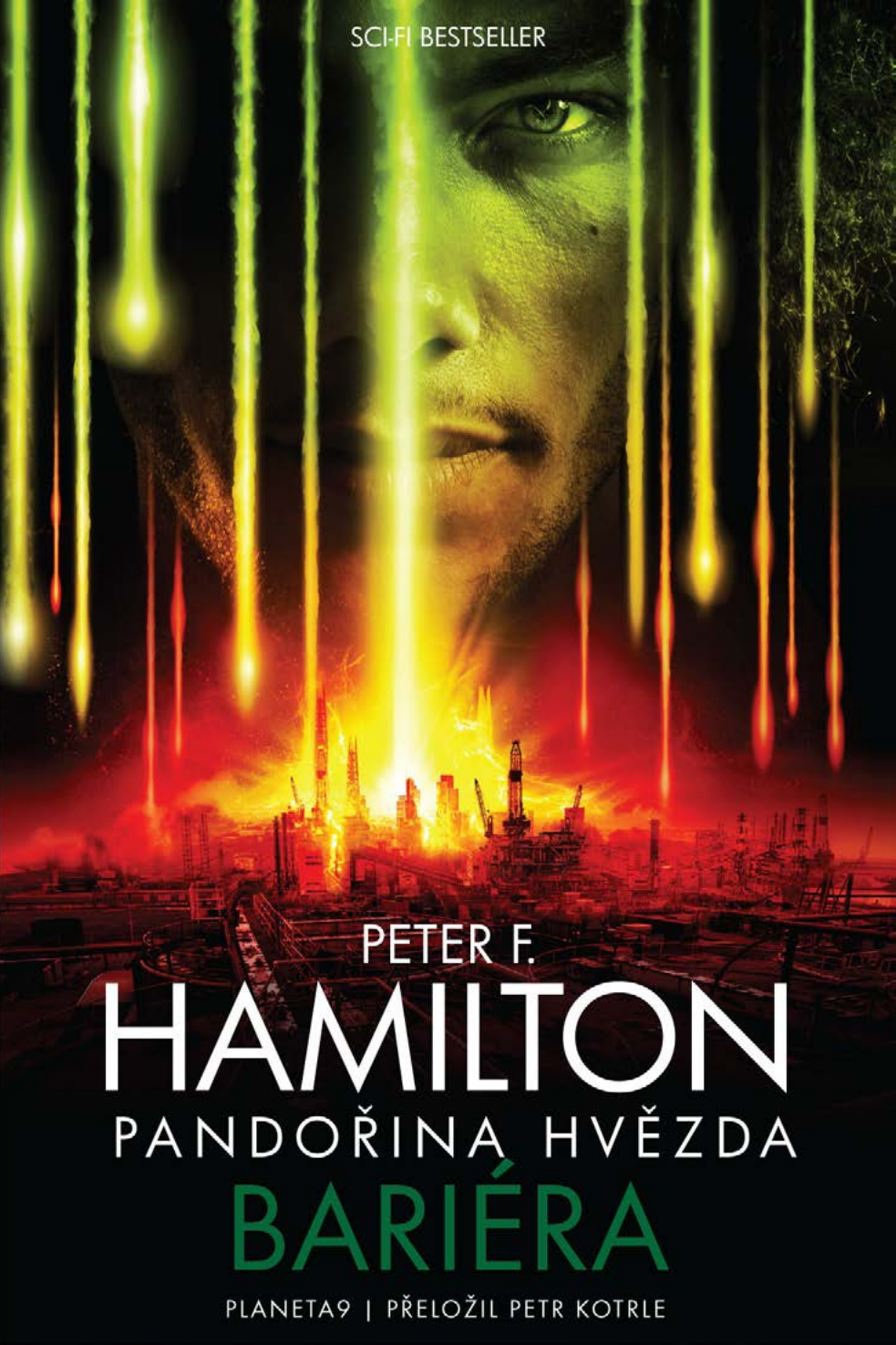

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.
HAMILTON
PANDOŘINA HVĚZDA
BARIÉRA

PLANETA9 | PŘELOŽIL PETR KOTRLE

Pandořina hvězda

Bariéra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Peter F. Hamilton

Pandořina hvězda: Bariéra – e-kniha
Copyright © Martin Královec - Planeta9, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Bariéra

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

NESPOUTANÝ JIDÁŠ

Pronásledování

Poslední hlídka

Peter F. Hamilton

PANDORŮINA HVĚZDA
Bariéra

Peter F. Hamilton

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Pandora's Star

Copyright © Peter F. Hamilton, 2004

Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2018

Translation © Petr Kotrle, 2018

ISBN 978-80-906985-4-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-906985-7-4 (ePDF)

ISBN 978-80-906985-6-7 (ePUB)

ISBN 978-80-906985-5-0 (Mobi)

PRVNÍ ČÁST SÁGY SPOLEČENSTVÍ

Hlavní postavy

Daniel Alster Vrchní výkonný asistent Nigela Sheldona

Alessandra Baronová Moderátorka zpravodajství

Dudley Bose Astronom na Gralmondské univerzitě

Gore Burnelli Hlava rodu Burnelliových

Justine Burnelli Celebrita ze Země

Thompson Burnelli Senátor Společenství

Sara Bushová Představená Ledové citadely

Rafael Columbia Ředitel Mezihvězdného direktoriátu závažných zločinů

Elaine Doi Viceprezidentka Společenství, později prezidentka

Jean Douvoir Pilot *Druhé šance*

Adam Elvin Bývalý radikál, agent Strážců identity

Hoshe Finn Detektiv Městské policie v Darklake

McClain Gilbert Vedoucí týmu prvního kontaktu v KKP

Výsostný anděl Inteligentní mimozemská kosmická loď

Anna Hoberová, systémový důstojník, *Druhá šance*

Alic Hogan velící důstojník, Námořní zpravodajská služba

Ozzie Fernandez Isaacs Spoluvynálezce technologie červích děr. Spolumajitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)

Bradley Johansson Zakladatel Strážců identity

Renne Kampasa Vyšetřovatelka, Mezihvězdný direktoriát závažných zločinů

Patricia Kantilová Vrchní sekretářka Elaine Doi

Kapitán Wilson Kime Bývalý pilot NASA. Člen představenstva Fardale Engineering

Tu Lee Hyperprostorová inženýrka, *Druhá šance*

Bruce McFoster Člen klanu Strážců identity
Kazimir McFoster Člen klanu Strážců identity
Stig McSobel Člen klanu Strážců identity
Oscar Monroe Provozní ředitel, průzkumné oddělení červích děr na Merredinu
Morton Předseda Gansu Construction
Paula Myo Vrchní vyšetřovatelka, Mezihvězdný direktoriát závažných zločinů
Orion Osířelý mladík ze Silverdale
Carys Pantherová Markova teta
Quatux Raiel žijící na Výsostném Andělovi
Ramon D Senátor za Butu, předseda afrického klubu
Simon Rand Zakladatel Randtownu na Elanu
Mellanie Rescoraiová Mortonova milenka
Russell Sall Vědecký inženýr, *Druhá šance*
Bruno Seymore Vědecký důstojník
Tara Jennifer Shaheefová Mortonova bývalá manželka
Nigel Sheldon Spoluvynálezce technologie červích děr. Spolumajitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)
Tunde Sutton Vědecký důstojník, *Druhá šance*
Tarlo Vyšetřovatel, Mezihvězdný direktoriát závažných zločinů
Toči Mimoszemšťan neznámého původu
Liz Vernonová Biogenetický technik, Markova manželka
Mark Vernon Inženýr

Prolog

Vesmíru mimo palubu *Odyssea* s převahou vévodil Mars, nafouklý, špinavě zrzavý srpek planety, která to nikdy nedotáhla na obyvatelný svět se vším, co k tomu patří. Malý, studený, pustý a bez atmosféry, Mars jednoduše zastával ve sluneční soustavě roli chladnější verze pekla. Přesto svou zářivou přítomností na obloze dominoval většině lidských dějin; nejdřív jako bůh povzbuzující generace bojovníků a pak jako meta nespočetných snů.

Pro kapitána-pilota Wilsona Kimea z NASA se teď stal pevnou zemí. Dvě stě kilometrů za úzkým, zakřiveným průzorem přistávacího modulu rozeznal tmavou rýhu Valles Marineris. Jako kluk vyhledával technické fantazie skupiny Aries Underground a nechával se okouzlovat představou, jak se jednou v nespécifikované budoucnosti, až člověk silou svého důmyslu uvolní zmrzlý led uvězněný pod tou rezivou krajinou, bude tou obrovskou roklí znovu valit divoká voda. Dnes se skutečně jako první projde mezi

těmi zaprášenými krátery, které zkoumal na tisícovce satelitních snímků, a nabere do prstů rukavic legendární řídký červený písek, aby se mohl dívat, jak mu v slabé gravitaci jeho tenoučké čůrky pomalu protékají mezi prsty. Dnes se píše nejslavnější kapitoly dějin.

Wilson automaticky zahájil zakořeněný cvik hlubokého dýchání, kterým uklidnil srdce, než mohla realita toho, co se brzy stane, ovlivnit jeho metabolismus. V žádném případě nechtěl dát těm zatraceným kancelářským zdravotníkům, kteří sedí v Houstonu, šanci zpochybnit jeho způsobilost k pilotování přistávacího modulu. Strávil osm let v letectvu Spojených států amerických, během nichž se v Japonsku účastnil dvou bojových misí v rámci operace Přinášíme mír, a dalších devět let strávil v NASA. Všechny ty přípravy a očekávání; oběti, k nimž patřila první žena a dítě, které se mu úplně odcizilo; nekonečný výcvik ve VR v Houstonu, tiskové konference, oblbující propagační turné po továrnách; všechno to strpěl, protože to vedlo k tomuto okamžiku na tomto nejposvátnějším místě.

Mars. Konečně!

„Zahájit sledování VKT, křížový test sběru RL dat,“ řekl autopilotovi přistávacího modulu. Barevné žilky světla zachycené v průzoru začaly měnit geometrické uspořádání. Jedním okem sledoval čas: osm minut. „Profouknout systém BGA a propojovací tunel.“ Levou rukou mačkal přepínače na ovládacím panelu. Sledoval, jak průběh aktivacího cyklu potvrzuje rozsvěcení maličkých LEDek. Některé úkony by NASA softwaru ovládanému hlasem nikdy nesvěřila. „Aktivuji nehnací ventil BGA. Čekám na potvrzení odělovací sekvence mateřské lodi.“

„Rozumím, *Orle II*,“ řekl mu do sluchátek hlas Nancy Kressmireové. „Podle telemetrické analýzy jste plně funkční. Energetické systémy mateřské lodě jsou připravené k oddělení.“

„Potvrzuji,“ řekl kapitánce *Odyssea*. Tyrkysové a smaragdové pavučiny v čelním skle elegantně kmitaly a přinášely zprávy o vnitřní energetické situaci přistávacího modulu. Jejich ostré základní barvy působily proti matné sinalosti zimního marsovského povrchu venku jaksi cize. „Plný přechod na vnitřní energetické zdroje. Mám sedmkrát zelenou u propojovacích hadic. Zatahuji spojovací přechodový tunel.“

Zasunutí přechodového tunelu do trupu raketoplánu provázely znepokojivě hlasité kovové rány rozléhající se kabinkou. Dokonce i Wilson sebou při těch rušivých zvucích škubl, a to znal mechanické uspořádání raketoplánu lépe než jeho konstruktéři.

„Pane?“ zeptal se. Podle manuálu vydaného NASA byli po zatažení přechodové komory raketoplánu fakticky plavidlem zcela nezávislým na mateřské lodi a Wilson neměl nejvyšší hodnot.

„*Orel II* je váš, kapitáne,“ řekl velitel Dylan Lewis. „Zavezte nás dolů, až budete připravený.“

Wilson na sobě cítil kameru v zadní části kabiny. „Děkuji, pane,“ řekl. „Jsme připraveni dokončit odpojovací manévr během sedmi minut.“ Vnímal rozrušení pětice pasažérů, kteří se vezli za ním. Jeden jako druhý to byly vzory všech vzorů, každý z nich měl tolik zkušeností, že by se daly stáčet do lahví. Přesto se v tuto chvíli neovládali lépe než banda školáků mířící na svou první party na pláži.

Autopilot prošel zbývající kroky předletové přípravy. Wilson vydával rozkazy a kontroloval seznam, věrný tradici lidské spoluúčasti, která měla původ už u Mercury 7, a epickému boji za to, aby kosmonauti byli víc než jenom lančmít v plechovce. Přesně po sedmi minutách se uvolnily spojovací čepy. Zažehl manévrovací trysky a lehce *Orla II* odtlačil od *Odyssea*. Tentokrát nemohl udělat nic, aby svému srdci zabránil prudce bušit.

Jak se vzdalovali, uviděl *Odyssea* přes čelní sklo celého. Wilsonova tvář se při tom pohledu roztáhla do šťastného úsměvu. Meziplanetární loď byla první svého druhu; dosti neohrabané seskupení válcových modulů, nádrží a nosníků uspořádaných do tvaru kruhové mřížky o průměru dvou set metrů. Po obvodu se jako plastové okvětní lístky rozprostíraly dlouhé, jak uhel černé solární panely vyhledávající slunce. Několik obytných sektorů posádky pokrývaly velké vlajky s hvězdami a pruhy, až neuvěřitelně křiklavé v kontrastu s jednotvárnou, bílostříbrnou tepelně izolační pěnou pokrývající každý centimetr konstrukce. Přímo uprostřed plavidla, obklopená širokým vlnitým vějířem stříbřitých panelů tepelného vyzařování, byla šestiúhelníková komora s fúzním generátorem, který trvalou dodávkou energie plazmovým raketovým motorům šestitýdenní let umožnil. Byl to nejmenší fúzní systém, jaký byl kdy postaven: výkřik nejmodernější techniky, který si právem zasloužil nálepku made in America. Evropa teprve stavěla první dvojici komerčních fúzních reaktorů na zemském povrchu a Spojené státy již uvedly do provozu pět takových jednotek a dalších patnáct se budovalo. A Evropané každopádně neměli nic, co by se mohlo vyrovnat důmyslnému generátoru na *Odysseovi*.

Sakra, ještě pořád umíme dělat věci pořádně, pomyslel si Wilson hrdě, zatímco se to blyštivé nakupení kosmické techniky vzdalovalo do věčné noci. Potrvá ještě deset let, než bude FESA schopná uskutečnit let k Marsu. NASA doufala, že tehdy už bude mít plně soběstačnou základnu na ledových pískách Arabia Terra. Když všechno půjde dobře, bude agentura tou dobou vypravovat také mise k asteroidům, a dokonce i expedici k Jupiteru. Ještě nejsem tak starý, abych se jich nemohl účastnit, zkušené velitele budou potřebovat.

Hlavou mu proběhl nepatrný záblesk závisti, když si představil, co všechno se stane ve střednědobé budoucnosti, kolik událostí a zázraků, o něž vzhledem k časovému naplánování a rozpočtovým prostředkům nejspíš přijde.

Jenže Evropané si čekání můžou dovolit. Na rozdíl od Spojených států, které zásluhou dominantního vlivu křesťanské pravice na několik posledních vlád zastavily veškerý genetický výzkum týkající se kmenových buněk, federální vláda v Bruselu biogenní výzkum štědře financovala. A výsledky byly působivé. Poté, co se podařilo zbavit nesmírně nákladnou proceduru dětských nemocí, zahájili omlazování lidí. První muž, který kúru absolvoval, Jeff Baker, na vrcholu globální publicity zemřel, ale následujících sedm let přineslo osmnáct úspěchů.

Vesmír a život. Tyto rozdílné zájmy vypovídaly mnohé o tom, jak se kultury dvou hlavních západních mocenských skupin na Zemi za poslední tři desítky let rozešly.

Teď Wilsonovi američtí spoluobčané začínali svůj postoj ke genovému inženýrství přehodnocovat. Objevily se městské legendy o karibských a asijských klinikách nabízejících omlazovací služby multimiliardářům. A federální

Evropa se zatím znovu snažila americký náskok v kosmu stáhnout, v zoufalé touze dokázat světu, že vyniká ve všech oborech. S ohledem na politickou roztržičnost, jež planetu momentálně sužovala, Wilson představu, že se oba bloky opět sblíží, spíš vítal – tedy, po americkém přistání na Marsu.

„První de-orbitální zážeh za tři minuty,“ oznámil autopilot *Orla II*.

„Jsem připraven,“ řekl mu Wilson. Automaticky zkontroloval tlak v palivových nádržích a pokračoval zážehovými procedurami hlavního motoru.

Tři raketové motory na hypergolické palivo umístěné na zádi malého raketoplánu se na sto sekund zažehly a stlačily jejich oběžnou dráhu na trajektorii vstupující do atmosféry. Následné brzdění třením o atmosféru trvalo čtyřicet minut, během nichž se řídká atmosféra Marsu opírala do deltovitých křídel stroje a připravovala jej o rychlost. V posledních patnácti minutách Wilson pozoroval, jak tupý nos *Orla II* září slabým narůžovělým jasem. Byl to jediný důkaz prudkosti, s jakou rychlé plynové molekuly narážely do trupu. Let byl až neuvěřitelně hladký, gravitace pozvolna narůstala a oni klesali ke krátery rozryté krajině Arabia Terra.

Ve výšce šesti kilometrů Wilson aktivoval křídla s měnitelnou geometrií. Křídla se začala zvětšovat, rozprostírat se do šířky, aby z řídkého, mrazivého vzduchu vytěžila co největší vztlak. Při maximálním rozpětí měřila od jedné špičky ke druhé sto metrů. To bylo dost, aby umožnila *Orlu II* klouzavý let, pokud by to bylo třeba. Pak naskočil proudový motor a začala je šetrně postrkovat dopředu, aby se jejich rychlost udržela na dvou stech padesáti kilomet-

rech za hodinu. V dálce se objevil na dohled nejzápadnější okraj Schiaparellioho kráteru: zvlněné stěny vystoupily z nerovného terénu jako pohoří ohlazené dlouhodobým působením počasí.

„Vizuální kontakt s místem přistání,“ ohlásil Wilson. Jeho systémy kreslily do výhledu zelenomodré sinusoidy. Terénní radar jej začal překrývat trojrozměrnou sítí vrcholů a roklí, jež téměř odpovídala tomu, co viděl.

„*Orle II*, srovnávací kontrola systémů potvrzuje, že můžete jít na přistání,“ oznámilo řídicí středisko. „Hodně štěstí. Máte tady docela slušné publikum.“

„Díky, řídicí středisko,“ řekl obřadně velitel Lewis. „Nemůžeme se dočkat přistání. Doufejme, že nám Wilson dopřeje hladké.“ Potrvá další čtyři minuty, než na Zemi někdo jeho slova uslyší. Tou dobou už by měli být dole.

„Kontakt s majákem nákladních modulů,“ ohlásil Wilson. „Vzdálenost třicet osm kilometrů.“ Přimhouřenýma očima se zadíval přes čelní sklo, do něhož autopilot vynesl červený zaměřovací obrazec. Okraj kráteru se plynule zvětšoval. „Jo, mám je.“ Dvě prachově šedé tečky usazené v široké ploše rovného terénu.

V poslední fázi *Orel II* pomalu kroužil kolem dvojice robotických nákladních modulů. Byly to jednoduché nízké kužely, které *Odyseus* poslal dolů před dvěma dny, naložené tunami materiálu včetně malé prefabrikované pozemní základny. Vyložit je a vybudovat a uvést do provozu plánovanou výzkumnou základnu, to byl hlavní úkol, který na posádku *Orla II* čekal.

„Průzkum terénu potvrzuje využitelnost oblasti jedna,“ řekl Wilson. Obraz na radaru ho skoro až zklamal. Když Neil Armstrong a Buzz Aldrin přistávali na Měsíci, museli

narychlo převzít manuální řízení svého lunárního modulu a posadit ho jinde, protože se ukázalo, že plánované místo přistání je poseté balvany. Tentokrát, o jednaosmdesát let později, satelitní snímkování a radarové mapování z oběžné dráhy takovou nejistotu z letového profilu eliminovaly.

Navedl *Orla II* na připravenou přibližovací trajektorii a zapnul autopilota. „Podvozek vysunut a zajištěn. VM motory natlakované a připravené. Křídla s dynamickým profilem v režimu změny tvaru. Traťová rychlost se blíží sto kilometrům za hodinu. Rychlost sestupu nominální. Klapenám to, vážení.“

„Dobrá práce, Wilsoně,“ řekl velitel Lewis. „Tak trochu prověříme tlumiče, ne?“

„Přesně tak, pane.“

Brzdové motory se zažehly a *Orel II* se začal hladce snášet ze světla růžové oblohy. Ve výšce sta metrů už to Wilson nevydržel. Přehodil čtyři přepínače a autopilota vypnul. Z ovládacího panelu se na něho vyčítavě rozzářily červené LEDky. Nevšímal si jich a navedl malý raketoplán na přistání manuálně. Bylo to snazší než všechny simulace. Výtokové plyny otryskávaly povrch Marsu a vířily venku za čelním sklem prach, hustý a neodbytný. Finální vektory pro konečné přiblížení jim dodal radar, protože vizuálně nebylo vidět vůbec nic. Při dosednutí se ani nezakymáceli. Zvuk motorů utichl. Prachové víry se rozptýlily a venkovní světlo se začalo projasňovat.

„Houstone, *Orel II* přistál,“ oznámil Wilson. Musel ta slova ze sebe nutit, jak měl hrdlo stažené pýchou a radostí. Slyšel, jak se ta krásná věta nese historií, minulá a zároveň budoucí. *A udělal jsem to já, ne nějaký zatracený stroj.*

Kabinou za ním proběhla vlna oslavného pokřiku a já-sotu. Hřbetem ruky si otřel z oka zbloudilou kapku vlhkosti. Pak se začal věnovat kontrole systémů a znovu zapnul autopilota. Venkovní přístroje potvrdily, že jsou na povrchu a jejich poloha je stabilní. Raketoplán bylo třeba uvést do povrchového pohotovostního režimu, pro kabinu zajistit energii a systémy podpory života, nahřívát raketové motory, aby nebyl problém se startem, a monitorovat stav palivových nádrží. Dlouhý, nudný seznam úkonů a on jej prošel s bezchybnou pečlivostí.

Teprve pak se šestice astronautů začala strojit do kosmických skafandrů. S ohledem na chronický nedostatek místa v kabině to byla obtížná procedura, při níž do sebe všichni navzájem vráželi. Když už byl Wilson skoro nachystaný, Dylan Lewis mu podal přílbu.

„Díky.“

Velitel neřekl nic, jenom Wilsona sjel pohledem. O moc horší pokárání jste od něj zažili málokdy.

Jdi k čertu, odsekl v duchu Wilson. Důležití jsme my, lidé, kteří jsme přiletěli na Mars, ne stroje, které nás sem dopravily. Nemohl jsem dopustit, aby s námi přistál software.

Velitel se odebral do malé přechodové komory v zadní části kabiny a Wilson si stoupl do řady. *Třetí, budu třetí.* Na Zemi si budou na věčné časy pamatovat jen to, že první byl Dylan Lewis. Wilsonovi to bylo jedno. *Třetí.*

Maličké zobrazovací pole ve Wilsonově přílbě zprostředkovávalo záběr venkovní kamery umístěné hned nade dveřmi přechodové komory. Byl na něm tenký hliníkový žebřík táhnoucí se dolů do marsovského písku. Velitel Lewis vyšel pozadu z otevřené přechodové komory a pomalu, opatrně přesunul nohu na horní příčku. Wilson měl chuť

zakřičet: *Proboha, hod' sebou*. Zdravotní telemetrie skafandru ho informovala, že má zrudlou kůži a potí se. Pokusil se soustředit na cviky hlubokého dýchání se zpětnou vazbou, ale zdálo se, že to nefunguje.

Velitel Lewis bral příčky žebříku po jedné a na každé se zastavoval. Pak se konečně ocitl na poslední. Wilson a ostatní v kabině zatajili dech; a cítil, jak na staré rodné planetě dělá několik miliard lidí totéž.

„Dělám tento krok za celé lidstvo, abychom mohli kráčet cestou ke hvězdám společně jako jeden lid.“

Wilson sebou škubl, když ta slova slyšel. Z Lewisova hlasu zněla ryzí upřímnost. Potom se někdo zahihňal, normálně nahlas zahihňal. Wilson to na kanále všeobecné komunikace zřetelně slyšel. V řídicím středisku z toho budou šilet.

Ale pak to všechno pustil z hlavy, protože Lewis udělal krok na povrch, nohou se zlehka zabořil do červeného marsovského písku a zanechal v něm důkladný otisk.

„Dokázali jsme to,“ zašeptal si pro sebe Wilson. „Jsme tady, dokázali jsme to.“ Kabinou proběhl další výbuch jáso. Z *Odysea* se valily blahopřejné hovory. Do přechodové komory už se drápala Jane Orchistonová. Wilson jí to neměl nijak za zlé; politická korektnost ani nic jiného nepřipouštěla. A NASA se odjakživa snažila být zadobře s co největším množstvím lidí.

Velitel Lewis byl zabraný do pořizování snímku své historické šlápoty s vysokým rozlišením. Byl to požadavek, který měla NASA ve svém manuálu posledních jednaosmdesát let od doby, co se Apollo 11 vrátilo domů, načež se zjistilo, že došlo k tomuto trapnému opomenutí.

Nadporučík Orchistonová slézala po žebříku – mnohem rychleji, než předtím velitel Lewis. Wilson vstoupil do přechodové komory. Ani si nepamatoval, jak dlouho komůrka pro svůj cyklus potřebovala, v jeho osobním vědomí ten čas neexistoval. Potom už couval k žebříku on. On si kontroloval, jestli má nohy pevně na příčlích, než na ně přenese veškerou svou – sníženou – hmotnost. On visel na nejspodnější příčce. „Škoda, že to nemůžeš vidět, táto.“ Dal nohu dolů a stál na Marsu.

Wilson poodešel od žebříku. V nízké gravitaci se pohyboval opatrně. Srdce mu bušilo v uších. Přilbou se rozléhal jeho hlasitý dech. Všudypřítomné syčení přilbových ventilátorů. Přes celé zorné pole se mu nepříjemně mihotaly přízračné symboly skafandrové grafiky. Ostatní lidé mu mluvili přímo v uších. Zastavil se a otočil se kolem dokola. Mars! Povrch byl posetý špinavými balvany. Ostrý obzor. Malé, planoucí slunce. Tak dlouho pátral kolem, až našel hvězdu, jež patřila Zemi. Zvedl ruku a důstojně jí zamával.

„Nechcete mi s tím pomoci?“ zeptal se velitel Lewis. V ruce držel vlajkovou žerď. Hvězdy a pruhy byly zatím omotané kolem jejího vršku.

„Ano, pane.“

Na žebříku už byl Jeff Silverman, geofyzik. Wilson přešel k veliteli, aby mu pomohl s vlajkovou žerdí. Cestou zhodnotil *Orla II* kritickým pohledem. Na některých místech trup nesl známky ožehnutí. Táhly se od kořenů křidel, ale byly velice slabé. Jinak nic. Byl v dobrém stavu.

Velitel se snažil rozevřít malou trojnožku na dolním konci vlajkové žerdi. Silné rukavice operaci komplikovaly. Wilson natáhl ruku, aby mu žerď přidržel.

„Jak vám dupou králíci, volové? Nepotřebujete trochu pomoci?“ Otázku doprovodilo zahihňání.

Wilson znal hlasy všech účastníků mise. Když člověk strávil s osmatřiceti lidmi takovou dobu v tak stísněném prostoru, jako je *Odysseus*, dovedl je podle hlasu dokonale identifikovat. Ten, kdo to řekl, nebyl z posádky. Wilson přesto nějak poznal, že to bylo v reálném čase a ne nějaký hacker, který se do nich naboural ze Země.

Velitel Lewis znehybněl. Trojnožku vlnkové žerdi se mu pořád nepodařilo úplně rozevřít. „Kdo to řekl?“

„Nejspíš já, kámo. Nigel Sheldon, k vašim službám. Obzvlášť kdybyste třeba chtěli být rychle doma.“ Znovu to zahihňání. Pak někdo jiný řekl: „Nech toho, vole, nebo budou naštvaní.“

„Kdo je to?“ zeptal se Lewis.

Wilson se mezitím dal do pohybu. Klouzavou chůzí, tak rychlou, jak bylo v nízké gravitaci bezpečné, mířil k zadnímu konci *Orla II*. Věděl, že musejí být blízko, a na této straně raketoplánu viděl všechno. Jakmile minul zvonovité raketové trysky, přinutil se zastavit. Někdo tam stál a mával rukou nad hlavou, skoro až v omluvném gestu. Ten někdo měl na sobě něco, co vypadalo jako kosmický skafandr domácí výroby. Byla to šílená interpretace, ale rozhodně se jednalo o nějaký tlakový oděv, možná upravený z výstroje pro potápěče. Vnější vrstva se skládala z plochých varhánků matně hnědé gumy a ostře kontrastovala se sněhobílým vycházkovým marsovským skafandrem za deset milionů dolarů, který měl na sobě Wilson. Přilba byla jako kulaté akvárium pro zlatou ryбку z nějaké klasiky z padesátých let, bublina z čirého skla, přes niž bylo vidět hlavu mladého muže s neupravenými vousy a dlouhými, mastnými blond

vlasý svázanými do ohonu. *Žádná ochrana před radiací*, pomyslel si stupidně Wilson. Ten mladík neměl ani žádný batoh na zádech, žádný přenosný modul podpory životních funkcí. Místo toho mu od pasu vybíhal svazek tlakových hadic a táhl se do...

„To mě poser,“ zabručel Wilson.

Za vetřelcem se otevíral dvoumetrový kruh vedoucí jinnam. Visel nad marsovskou půdou jako nějaká bizarní televizní dvojexpozice s podivným okrajem tvořeným hemžícími se difrakčními obrazci světla z šedivého vesmíru. Nějaký otvor skrze prostor, brána do něčeho, co vypadalo jako zchátralá fyzikální laboratoř. Druhá strana byla uzavřená silným sklem. K němu se tiskl muž, který měl na hlavě divoké afro a celkovou vizáž univerzitního geeka. Smál se a ukazoval na Wilsona. Nad ním zářilo do fyzikální laboratoře otevřenými okny kalifornské slunce.

1

Hvězda zmizela ze středu obrazu v dalekohledu za kratší dobu, než jakou potřebuje lidské srdce k jedinému tepu. Omyl byl vyloučen. Dudley Bose se díval přímo na ni, když se to stalo. Překvapeně zamrkal a odtáhl se od okuláru. „To nemůže být pravda,“ zamumlal.

Kvůli okolnímu studenému vzduchu se trochu zachvěl a pro zahřátí si rukavicemi poplácal paže. Jeho žena Wendy ho nabádala, aby se na noc dobře oblékl, a tak na ni dal a poctivě opustil dům v silném vlněném kabátě a pevných turistických kalhotách. Ale jako vždycky, když slunce zapadlo za obzor Gralmondu, veškeré teplo, jež nadprůměrně řídká atmosféra planety udržovala, téměř okamžitě vyprchalo. Ve dvě ráno a s otevřeným krytem teleskopu poklesla teplota natolik, že se každý jeho výdech měnil v cár šedé mlhy.

Dudley zavrtěl hlavou, aby z ní vytřepal únavu, a naklonil se zpátky k okuláru. Hvězdné pole vypadalo stejně, te-

leskop nijak nezměnil nastavení, ale Dyson Alfa byl pořád pryč. „Tak rychle to jít nemohlo,“ dostal ze sebe.

Pozoroval Dysonův pár už čtrnáct měsíců, pátral po prvních projevech zakrytí, které by se projevíly dramatickou změnou emisního spektra. Až do této chvíle se ta malá žlutá světelná tečka Dysonu Alfa, vzdálená od Gralmondu tisíc dvě stě čtyřicet světelných let, nijak nezměnila.

Věděl, že změna přijde; anomálie si při rutinním průzkumu oblohy všimla katedra astronomie při Oxfordské univerzitě doma na Zemi už v roce 2170, před dvěma sty deseti lety. Od předchozího průzkumu před dvaceti lety dvě hvězdy vzdálené od sebe tři světelné roky, jedna typu K a jedna typu M, úplně změnily své emisní spektrum do neviditelného infračerveného pásma. Několik krátkých měsíců objev vyvolával ve zbytcích astronomické obce vzrušené debaty ohledně toho, jak mohly dosáhnout stádia červeného obra tak rychle, a jak obrovská je náhoda, že tak dva hvězdní sousedé učinili současně. Pak ale přišla zpráva z nově osídlené planety vzdálené o padesát světelných let víc od Země, že dvojice je stále viditelná v původním spektru. Když se astronomové propracovali zpět a zkontrolovali spektrum z různých vzdáleností od Země, umožnilo jim to zjistit, že k proměně obou hvězd fakticky došlo v průběhu přibližně sedmi nebo osmi let. S ohledem na tuto rychlost se povaha změny stala astronomickou hádankou; hvězdám tohoto typu trvá transformace na červené obry mnohem déle. Jejich vyzařování se nemění působením žádného přirozeného procesu; je to přímý důsledek technické intervence v největším možném měřítku. Někdo postavil kolem každé z hvězd pevnou slupku. Byl to čin, s jehož měřítkem snesl srovnání pouze čas, v němž se odehrál. Osm let je

na vybudování tak gigantické stavby neuvěřitelná rychlost i pro supervyspělou civilizaci, a oni postavili dvě současně. Přesto se nejednalo o koncept, který by byl pro lidstvo úplně nový.

Ve dvacátém století fyzik jménem Freeman Dyson vyslovil teorii, že technicky vyspělá civilizace v konečné fázi obklopí hvězdu svými výtvary, aby využila veškerou její energii. Teď někdo jiný proměnil jeho pradávnu hypotézu ve skutečnost. Nemohlo to dopadnout jinak, než že se dvojici hvězd začalo oficiálně říkat Dysonův pár.

Vznikaly spekulativní práce a prováděly se teoretické studie, jak na vytvoření takové slupky využít materiál planet o velikosti Jupiteru. Ale i v moderním Mezihvězdném společenství se jednalo o záležitost minoritního zájmu, téma debat esoteričtějších futurologů. Objev v sobě neměl žádnou opravdovou naléhavost. Lidstvo již narazilo na několik inteligentních mimozemských druhů, z nichž všechny byly povzbudivě neagresivní. A Mezihvězdné společenství se vytrvale rozrůstalo. Otevření červí díry u Dysonova páru bude otázkou několika staletí. Pak budou moci na veškeré doposud nezodpovězené otázky týkající se jejich stavby odpovědět sami mimozemšťané.

Když teď Dudley viděl, že zakrytí bylo okamžité, zůstal mu úplně nový soubor velice nepříjemných otázek ohledně složení konstrukce pláště. Předtím se předpokládalo, že období osmi let je pro stavbu pevné slupky takových rozměrů výkon více než pozoruhodný, ale zjevně proveditelný. Když Dudley s pozorováním začal, očekával, že bude zaznamenávat rok za rokem úbytek světla hvězdy způsobovaný výrobou a umístováním dalších segmentů. Tímto se všechno měnilo. Aby se slupka objevila tak náhle, ne-

mohla být pevná. Muselo se jednat o nějaké silové pole. *Ale proč obklopovat hvězdu silovým polem?*

„Běží záznam?“ zeptal se svého e-správce.

„Ne,“ odpověděl e-správce. „Žádné elektronické senzory nejsou v tuto chvíli v ohnisku dalekohledu aktivní.“ Hlas byl trochu slabý a posunutý výš; jeho tón se v průběhu posledních několika let zhoršoval. Dudley měl podezření, že OOtetování na jeho uchu začíná podléhat degeneraci; organické obvody jsou odjakživa náchylné vůči útokům protilátek, a ty jeho byly staré více než pětadvacet let. Ne že by vnější třpytivý spirálový obrazec vyvedený červeně a tyrkysově na jeho kůži doznal nějakých změn. V klasickém návalu mladistvé dynamičnosti po poslední omlazovací kúře se rozhodl pro viditelný tisk, který byl v té době stylový a módní. Teď bylo spíš trapné, aby s ním profesor ve středním věku chodil po kampusu. Měl by si nechat starý obrazec vymazat a nahradit jej něčím diskrétnějším, ale nějak se k tomu nikdy nedostal, přestože ho o to manželka opakovaně žádala.

„Sakra,“ zabručel trpce Dudley. Naděje, že se jeho e-správce chopí iniciativy, byla marná. Dyson Alfa vyšel nad obzor před pouhými čtyřiceti minutami. Dudley si pozorování teprve chystal, prováděl standardní závěrečnou verifikaci. Vzhledem ke špatnému stavu mechanických systémů, které dalekohled orientovaly, se jednalo o nezbytný úkon. Nikdy nedával pokyn k aktivaci senzorů dřív, než byly kontroly dokončeny. Ten pedantický postup mu teď možná celý projekt pozorování zhatil.

Dudley se vrátil a podíval se znovu. Hvězdička ve viditelném spektru dál umíněně chyběla. „Prosím, aktivuj senzory teď. Potřebuju mít z dnešního večera nějaký záznam.“

„Nahrávám,“ řekl e-správce. „Senzorům by prospělo překalibrování, celý obraz má k optimu značně daleko.“

„Jasně, postarám se o to,“ odpověděl rozržitě Dudley. Stav senzorů byl hardwarový problém; takový, kterým mohl pověřit své studenty (všechny tři). Spolu se stovkou dalších úkolů, pomyslel si unaveně.

Odstrčil se od teleskopu a pomocí nohou uvedl kancelářskou židli potaženou černou kůží do pohybu po podlaze z holého betonu. Drnčivý zvuk starých koleček se v obrovském vnitřním prostoru observatoře slabě odrážel. Bylo tam dost volného místa pro vyspělé podpůrné systémy, které mohly observatoř pozvednout skoro až na profesionální standard; dokonce by se tam vešel i větší teleskop. Jenže Gralmondská univerzita neměla na takové vylepšení finanční prostředky a prozatím se jí nepodařilo zajistit si komerční sponzorování od Kompresní kosmické přepravy, jediné firmy, která se o takové záležitosti skutečně zajímala. Katedra astronomie zatím přežívala díky chabým vládním grantům a několika dotacím od nadací podporujících základní výzkum. Každoroční příspěvek posílala dokonce i jedna vzdělávací charita se sídlem na Zemi.

Vedle dveří byl dlouhý dřevěný stůl, který fakticky sloužil celé katedře jako kancelář. Pokrývaly ho řady stárnoucích elektronických přístrojů získaných z druhé ruky a zobrazovací portály s vysokým rozlišením. Byl tam také jeho hnědý kožený kufřík obsahující noční svačinu a termosku s čajem.

Otevřel kufřík a právě začal chroupat čokoládové sušenky, když se na zobrazovacích portálech objevila grafická data senzorů. „Na hlavní displej dej infra,“ nařídil svému e-správci.

Holografické tečky na velkém hlavním portálu se shlukly do podoby hvězdného pole v nepravých barvách, v jehož středu byl Dysonův pár. Dyson Alfa teď zanechávala slabou infračervenou stopu.

„Takže to doopravdy bylo zakrytí,“ řekl si pro sebe Dudley. Lidé budou muset uznat přinejmenším to, že se to stalo za necelých třiadvacet hodin – dobu od posledního zaznamenaného pozorování. Byl to začátek, ale špatný. Koneckonců byl právě svědkem něčeho naprosto šokujícího. Ale teď ho jako jediné poděkování čekala s největší pravděpodobností nedůvěra a obrovský zápas o udržení reputace, která už tak nebyla nijak vysoká.

Dudleymu bylo dvaadvadesát, žil svůj druhý život a rychle se blížil době dalšího omlazení. Přestože jeho tělo mělo fyzický věk standardních padesáti let, na perspektivu dlouhého poníživějšího boje v akademické obci pohlížel s hrůzou. Na údajně vyspělé civilizaci dokázalo být Mezihvězdné společenství občas děsivě zaostalé, neřkuli kruté.

Třeba to tak hrozné nebude, řekl si. Byla to dostatečně uklidňující lež, aby s ní dokázal přečkat zbytek noční směny.

*

Vůz Carlton AllLander dovezl Dudleyho domů těsně po rozednění. Podobně jako astronom, i on byl starý a opotřebovaný, ale bez problémů schopný zvládnout svou práci. Měl levný diesellový motor, jaké byly na polohraničních planetách typu Galmondu poměrně běžné, ale řídil jej nejmodernější fotoneurální procesor. Díky vysokému zatvštění kol a pneumatikám s hlubokým vzorkem dokázal dojet po nebezpečné cestě do observatoře za každého po-

časí a v každou roční dobu, dokonce i v metrových závějích gralmondských zim.

Toho rána musel překonat jen lehké mženi a tenkou vrstvičku bláta na cestě. Observatoř se nacházela na vrchovinném vřesovišti devadesát kilometrů východně od Leonida City, hlavního města planety. Nebylo to vyloženě orlí hnízdo, ale jednalo se o nejvýše položené území v rozumné vzdálenosti od města, u něhož nebylo pravděpodobné, že by někdy v budoucnu trpělo světelným znečištěním. Trvalo čtyřicet minut, než carlton začal sjíždět dolů do údolí, kde se na úpatí svahů klikatila hlavní silnice. Teprve pak se projevíly nějaké známky lidské činnosti. V chráněných záhybech, kde zem nad každým potokem či řekou porůstaly husté pásy tmavých původních stálezelených kynomelů, vyrostlo několik farem. Na nehostinných úbočích vznikly pastviny, na kterých se zvířata třásla ve studených větrech vanoucích z vřesovišť do údolí.

Celou dobu, co se carlton opatrně pohupoval po nerovné cestě, Dudley seděl zabořený do sedadla na místě řidiče a přemýšlel, jak tu zprávu realisticky poslat do světa. I třiačtyřicetihodinové zakrytí představovalo něco, co by nepočtená obec profesionálních astronomů Společenství okamžitě zavrhla. Tvrzením, že se tak stalo ve zlomku sekundy, by se totálně zesměšnil a nutně by se vystavil internímu přezkumnému řízení ze strany univerzity. Pokud by se jeho tvrzení doneslo k fyzikům a technikům... s radostí by se přidali na stranu jeho odpůrců.

Pokud by stál na začátku kariéry, možná by to byl udělal, dovolil by si získat určitý stupeň nechvalné proslulosti, než by nakonec dokázal, že má pravdu. Malý člověk proti hrozivě nízkým šancím, napůl hrdinská, nebo alespoň

romanticky poetická postava. Jenže teď bylo takové riziko příliš velké. Potřeboval být zaměstnaný bez přerušení dalších osm let, a to i při hanebně nízkém univerzitním platu, aby naplnil svůj regenerační penzijní fond. Bez těchto peněz neměl naději zaplatit si omlazení. A kdo v posledních desetiletích čtyřicátého století zaměstná znemožněného astronoma?

Díval se ven na krajinu za okny vozu a bezděčně si hladil Ootetování na uchu. Sinalá zář osvětlovala nízké zvlněné kopce porostlé olivově hnědou, mokrou spartinou a odkrývala žalostný pohled na pozemské krávy a stáda místních, skotu podobných nyginů. Někde tam určitě byl obzor, ale zásluhou pochmurné, šedivé oblohy se dalo těžko poznat, kde začíná. Ten výhled musel patřit k nejdepresivnějším ze všech obydlí planet.

Dudley zavřel oči a povzdechl si. „A přece se točí,“ zašeptal.

V porovnání s jinými vzpourami byla ta Dudleyho dost uboze krotká. Věděl, že to, co mezi věčnými, neměnnými souhvězdími zahlédl, nemůže ignorovat. S jistým zadostiučiněním si uvědomil, že mu ještě zbývá dost důstojnosti, aby se neuchýlil k nejjednoduššímu řešení a celou věc nepohřbil. Přesto bude veřejné oznámení objevu zakrytí hvězdy znamenat konec jeho soukromého světa. To, co jiní nutně považovali za jeho poddajnost, s oblibou viděl jako opatrnost patřící k věku. Vlastně něco jako moudrost.

Staré zvyky se mění těžko, a tak problém rozložil na několik částí, jak to vždycky učil své studenty, a začal k řešení každé z nich přistupovat s maximálním vynaložením

logiky. Zjednodušeně pojato, jeho absolutní prioritou bylo potvrdit rychlost zakrytí. Vlnoplocha důkazu, která se od Gralmondu momentálně vzdalovala rychlostí světla. A Gralmond byl v této části vesmíru téměř nejzazší výspa Společenství. Téměř, ale ne úplně.

Mezihvězdné společenství zaujímal část vesmíru přibližně ve tvaru koule, která měla ve svém středu Zemi a rozšiřovala se do prostoru fáze tři, který se teď otevíral kolonizaci. Gralmond byl dvě stě čtyřicet let od původní domovské planety a patřil tak k posledním planetám, které měly být v prostoru fáze dvě kolonizovány. Dudley nemusel moc počítat, aby zjistil, že další planetou, která se stane svědkem zakrytí Dysonu Alfa, bude Tanyata, planeta ještě méně rozvinutá než Gralmond. Zatím neměla ani univerzitu, ale prohledáním dat v unisféře se nakonec dobral seznamu místních amatérských astronomů. Bylo na něm jedno jméno.

Pět měsíců a tři dny od večera, kdy viděl zmizet Dyson Alfa, se Dudley nervózním zamáváním rozloučil s manželkou, když ho carlton odvážel od domu. Myslela si, že jeho cesta na Tanyatu je odůvodněná, schválená univerzitou. A on ani po jedenácti letech manželství neměl odvahu jí říct úplnou pravdu. Nebo možná po pěti manželstvích věděl, o čem je lepší mlčet.

Carlton ho zavezl přímo na planetární stanici KKP. Byla na opačné straně Leonida City než areál univerzity. Právě přicházelo jaro a přinášelo s sebou rozsev svěže zelených pupenů na větve pozemských stromků v městských parcích. I vzrostlé původní stromy reagovaly na delší, jasnější dny; jejich temně nachová kůra získala při přípravě na rozvinutí listových stříšek nový blyštivý lesk. Dudley ze

svého sedadla pozoroval obyvatele města, cílevědomě si vykračující obchodníky a úředníky, rodiče tolerantní i rodiče rozčilené ze svých dětí, mládež v prvním životě postávající společně před kavárnami a vstupy do obchodních pasáží, zoufale neohrabanou, ale zároveň se snažící tvářit jako členové těch nejnebezpečnějších gangů v historii lidstva. Všichni byli tak optimističtí a normální. Byl to hlavní důvod, proč se Dudley rozhodl, že se ve druhém životě usadí právě tady. Hraniční planety měly odjakživa tu nakažlivou atmosféru očekávání a naděje; tady mohly nové sny doopravdy zakořenit a růst. A on v tom druhém životě dokázal tak málo. Svým trochu zoufalým přesídlením sem dával najevo, že je s tím srozuměn.

KKP otevřela planetární stanici na Gralmondu před více než pětadvaceti lety. Vlastně ve stejné době, kdy si Dudley pořizoval své barevné OOtetování – ironie, která mu neunikla. Planetě se v prvním čtvrtstoletí její lidské historie dařilo dobře. Přišli farmáři a vypustili do krajiny své traktoboty a stáda. Obyvatelé měst si přivezli prefabrikované domy, které srovnali do úhledné sítě ulic a na počest velkých metropolí, které se snad z těchto skromných počátků jednou vyvinou, k jejich názvům připojili slovo „City“. Mocný příval investic s sebou přivezl továrny; kolem se rozbujely nemocnice, školy, kulturní stánky a úřady. Z populačního centra se rozběhly silnice a vyslaly své průzkumné úponky přes kontinent. A jako vždy dorazily vlaky přivázející ještě víc obchodu.

Dudleyho carlton jel cestou k planetární stanici KKP kolem Mersyské dráhy. Jediné, co oddělovalo dvouproutou silnici od silných linií kolejnic z karbonové oceli, byl obyčejný drátěný plot a plastová bezpečnostní bariéra.

Mersyská dráha byla jednou z pěti hlavních tratí, které byly doposud ze stanice vyvedeny. Obyvatelé Gralmondu na ně byli právem hrdí. Pět za pětadvacet let: příznivé znamení zdravé, rostoucí ekonomiky. Tři tratě včetně Mersyské vedly do rozlehlých průmyslových zón na okrajích Leonida City, zatímco zbývající dvě se táhly na venkov, kde se znovu a znovu větvily a zajišťovaly tak spojení s hlavními zemědělskými sídly. Zboží protékalo planetární stanicí KKP ve dne v noci oběma směry a jeho objem se s postupem let zvolna zvyšoval. Peníze, materiály a technika pronikaly na nová území a měsíc co měsíc posouvaly hranice lidského osídlení dál.

Kolem silnice burácel velký nákladní vlak, pohybující se jen o málo rychleji než carlton. Dudley se podíval za zvukem a chvíli pozoroval, jak se dlouhé, olivově zelené vagony stálým tempem valí. Muselo jich být padesát a všechny je táhla obří, dvacetikolová lokomotiva. Uvědomil si, že je to jedna z třídy GH7, ale konkrétním jménem si nebyl jistý. Tyto kolosy se používaly už bezmála osmdesát let. Jejich pětatřicetimetrové tělo vyplňovaly supravodivé baterie pohánějící mohutné elektrické nápravové motory. Ničeho většího se Gralmond nedočká, dokud planeta nezíská statut plné industrializace, což může trvat dalších sedmdesát let.

Taková obluda šinoucí se vzkvétajícím městem již působila trochu nepatřičně. V této čtvrti ještě stálo mnoho původních prefabrikovaných budov, dvou nebo třípodlažních kostek z běleného hliníku se střechami ze solárních panelů. Na planetě, kde půda byla nejenom levná, ale vláda ji fakticky dávala každému, kdo si o ni požádal, renovace nebyly nijak nezbytné. Celkový počet obyvatel Gralmondu

se sotva blížil osmnácti milionům, tady se nikdo nemačkal. Prefabrikované čtvrtě ale zůstávaly jako užitečná obytná a obchodní centra pro nejčerstvější a nejchudší nové usedlíky. Ale jak se místní ekonomika škrábala vzhůru, bylo několik městských bloků tvořených zchátralými kovovými krabicemi úplně strženo a nahrazeno novými domy s průčelím z kamene nebo skla. Běžnější bylo potažení suchým korálem, rostlinou původně objevenou na Mecherii. Noví usedlíci si ke svým domům sázeli geneticky upravená zrna a pečlivě se starali o dlouhé, ploché žíly houbovitého, pemzu připomínajícího materiálu, který stěny rychle porostl a vytvořil kolem celé stavby organickou skořápku, u níž stačilo jednoduchým prořezáváním udržovat okna volná. Barvy se mísily a umně proplétaly, čímž vznikaly složité obrazce, které dodávaly každé budově jedinečnost a narušovaly jednotvárnost čtvrti. Bez ohledu na prach a špínu z cest dokázal suchý korál jejich zrnka absorbovat a udržovat úpravu fasády čistou a svěží.

S tím, jak gentrifikace města pokračovala, působila Mersyská dráha čím dál nemístněji. Z drátěného plotu teď na několika úsecích vyrážely výrůstky suchého korálu, aby z elegantních domů a bytů v blízkosti nebylo ošklivé koleje vidět.

Terminál osobní přepravy zabíral jen malou část z deseti kilometrů čtverečních, jež tvořily planetární stanici KKP. Na většině plochy se rozkládala seřadovací nádraží a technické zázemí. Na jednom konci byla vlastní brána, chráněná před nepřízní počasí jediným širokým obloukem klenuté střechy z křišťálu a bílého betonu. Dudley si ji ze svého příjezdu před jedenácti lety skoro nevybavoval, ale ne proto, že by se změnila. Nikdy se nemění.

Carlton mu zastavil před terminálem u odjezdů a hned, jak Dudley se svým zavazadlem vystoupil, se zase odšinul domů. Dudley vešel do stanice a ocitl se ponořený v davu lidí, kteří jako by se pohybovali všemi směry kromě toho, o nějž stál on. Přestože budova byla poměrně nová, hala působila staromódně: vysoké sloupy z mramoru držely vysokou skleněnou střechu, v klenutých průchodech připomínajících katedrálu se skrývaly krámky s občerstvením, krátká schodiště mezi patry byla nevěrohodně široká, jako by vedla do nějakého skrytého paláce. V hlubokých, vysokých výklencích byly sochy a plastiky, jejichž každý rovný povrch pokrýval ptačí trus. Ve vzduchu visely velké, průhledné holografické projekce, červené a smaragdově zelené tabule poskytující informace o jízdním řádu všem, kteří nebyli přes rozhraní připojeni na místní síť. Mezi nimi poletovali ptáčci, neustále udiveně houkající nad jiskřivými stopami, které svými membránovými křídly rozvířovali.

„Vlak do Verony odjede z devátého nástupiště,“ oznámil mu jeho e-správce.

Vydal se přes halu k nástupišti. Verona byla běžný cíl, kam vyrážel vlak každých čtyřicet minut. Dojíždělo odtamtud mnoho lidí, většinou střední management finančních a investičních společností zapojených do budování a provozování gralmondské občanské infrastruktury.

Vlak do Verony tvořilo osm dvoupatrových vagonů připojených za středně velikou lokomotivu PH54. Dudley strčil kufry do prostoru pro zavazadla pátého vagonu, nastoupil a našel si volné místo u okna v horním patře. Pak už nemohl dělat nic, než se snažit ignorovat napětí, které v něm sílilo, zatímco časový ukazatel v jeho virtuálním zrakovém poli odpočítával čas do odjezdu. E-správce pro něho

měl ve schránce sedm zpráv. Polovina z nich byla od jeho studentů a obsahovala jak data, tak zvukové klastry.

Uplynulých pět měsíců bylo pro malou univerzitní katedru astronomie mimořádně rušných, přestože se za celou tu dobu žádná pozorování hvězd nekonala. Dudley vyhlásil, že stav teleskopu a jeho přístrojového vybavení je nadále nepřijatelný a že doposud zanedbávali praktickou stránku svého oboru. Pod jeho dohledem postupně rozebrali a seřídili krokové motory. Poté došlo na ložiska a po nich následovala celá soustava senzorů. A když už byl teleskop mimo provoz, měli také možnost jej zmodernizovat a zavést speciální programy pro řízení a analýzu obrazu. Studenti šanci umazat si ruce a vylepšit systémy, které mají k dispozici, zpočátku vítali. Ale počáteční nadšení brzy vyprchalo, když jim Dudley stále hledal nové a důležité úkoly, které opětovně zprovoznění oddalovaly.

Dudleymu nebylo příjemné je klamat, ale byl to obhajitelný důvod pro pozastavení celého projektu pozorování Dysonova páru. Namlouval si, že jestli se mu podaří opatřit důkaz, tak výsledný dopad, který to na jeho katedru a její rozpočet bude mít, tento malý podvod více než ospravedlní. Teprve v posledních několika měsících, když se vypořádával se všemi jejich stížnostmi, začal přemýšlet, jak by se mohlo na jeho kariéře a finanční situaci projevit, kdyby se mu podařilo zakrytí hvězdy ověřit. Pokud by pozorování nedoložil, byl by to jeho konec; naproti tomu úspěch otevíral celou novou sféru možností. Nejspíš by se dostal mnohem dál, než co mu mohla nabídnout Gralmondská univerzita. Bylo příjemné oddávat se takovému snění.

Vlak se dal do pohybu, nástupiště nechal za sebou a vyjel do jarního jasu. Jediné, co Dudley přes okno viděl, byla

industriální krajina nádraží, kde se stovky kolejí plazily po zemi a navzájem se křížily jako nějaké obrovské, abstraktní bludiště. Jednotlivé vagony přesouvaly malé posunovací lokomotivy vykašlávající hustá oblaka naftových zplodin. Vypadalo to, jako by jediný viditelný horizont tvořila skladiště a nakládací rampy, kde se každou částí rozlehlých otevřených staveb proplétala pavoučí síť portálových jeřábů a kontejnerových manipulátorů. Plošinové vagony a tlusté cisterny se připravovaly nebo vykládaly prostřednictvím mechanických systémů, v nichž se téměř ztrácely. Po několika kolejích se hemžily technické čety se servisboty a prováděly opravy.

Když zamířili k bráně, provoz kolem nich začal houstnout. Dlouhé nákladní vlaky se střídaly s menšími osobními soupravami. Všechny se hadovitým pohybem plazily přes výhybky a sbíhaly se k poslednímu úseku kolejí. Za druhou stranou vagonu Dudley viděl téměř nepřetržitý proud vlaků, jež z brány vyjížděly.

Bránou procházely jen dvoje koleje – jedny dovnitř a jedny ven. Vlak do Verony se konečně zařadil na odjezdový úsek, hned za osobní vlak do EdenBurgu. Za ně najel nákladák do StLincolnu. Vozem se rozezněl tichý výstražný tón. Dudley stačil před nimi zahlédnout okraj klenuté střechy brány. Světlo nepatrně zesláblo, jak pod ni najeli. A pak už měli přímo před sebou jen široký, jantarově žlutý, mihotavý ovál vlastní brány, silně připomínající starodávný vjezd do tunelu. Vlak vjel přímo do něj.

Když vagon projel tlakovou zástěnou, která bránila, aby se atmosféry dvou planet mísily, Dudley ucítil na kůži lehké mravenčení. Červí díra sice překlenovala sto osmáct světelných let, ale sama o sobě neměla žádnou vnitřní

délku. Generátorové systémy, které ji vytvářely, však měly objem značný. Většina se ho vešla do velkých betonových podpůrných budov mimo střechu. Rozměrná oválná obruč brány, měřící na šířku více než třicet metrů, obsahovala jen emisní agregáty. S ohledem na rychlost, kterou vlak jel, se kolem mihla v sekundě.

Přes okna zalil vnitřek vozu nádherný měděně zbarvený soumrak. Dudleymu zapraskalo v uších, jak do vagonu stropní ventilací vtrhla nová atmosféra. Rozhlédl se po obrovské ploše veronské stanice KKP. Okraj byl v nedohlednu a stejně tak nebylo vidět ani megapoli, o níž věděl, že se rozkládá za ním. Jeden konec stanice tvořila impozantní stěna bran. Každý ovál ukrytý pod vyklenutou jednoduchou střechou v sobě uzavíral opar lehce odlišného zbarvení v závislosti na spektrální třídě hvězdy, k jejíž planetě vedl. Ale jinak tam nebylo nic než koleje a vlaky, kam až oko dohlédlo. Po kolejích se valily obludné nákladní soupravy, jejichž lokomotivy byly výrazně větší než GH7, která předtím na Dudleyho udělala takový dojem. Tažné lokomotivy s jaderným pohonem uváděly do pohybu dvoukilometrové řetězce vagonů. Kolem se míhaly elegantní bílé expresy s desítkami vagonů, multiplanetární linky, které na své trase procházely dvaceti i více světy a v nekonečném okruhu se řítily z jedné brány do druhé. Obyčejné regionální vláčky jako ten, v němž seděl Dudley, se šinuly mezi svými většími, impozantnějšími bratřenci. Ve veronské stanici stavěly všechny.

Tak jako byla Země v Mezihvězdném společenství uzlovým světem pro všechny planety v prostoru fáze jedna, byla Verona významnou křižovatkou pro tuto část prostoru fáze dvě, propojenou bránami s třiatřiceti planetami. Byla jednou z takzvané Velké 15: industriálních planet zřízených

při okraji prostoru fáze jedna, zhruba sto světelných let od Slunce. Společnostmi založených, společnostmi financovaných a společnostmi provozovaných.

Stanice Verona se mohla pochlubit sedmi osobními terminály; Dudleyho vlak přijel na třetí. A opět se projevil rozdíl v měřítku: tento terminál samotný byl pětkrát větší než gralmondská planetární stanice. Hustší atmosféra a o něco silnější gravitace Verony přispívaly k tomu, že si připadal maličký, když bloudil halou plnou lidí a hledal spoj na Tanyatu. Nakonec jej našel na nástupišti 18b; tři jednopatrové vagony tažené dieselovou lokomotivou Ables RP2. Uložil si zavazadlo do horní přihrádky a sám se posadil na dvojmístné sedadlo. Vagon byl obsazený z necelé třetiny. Na Tanyatu jezdily jen tři vlaky denně.

Když tam dorazil, poznal, proč je v jízdním řádu spojů tak málo. Tanyata je zcela jistě hraniční planeta; poslední, která byla v této části prostoru fáze dvě kolonizována. Jednoduše nebylo z komerčního hlediska praktické budovat červí díry, které by sahaly dál. Verona by už větší množství člověkem obyvatelných planet nepropojila; ta čest teď připadla Saviile, vzdálenému od Gralmondu necelých deset světelných let. KKP už tam budovala novou průzkumnou základnu a připravovala se otevřít červí díry do nové generace hvězdných soustav: prostoru fáze tři, další vlny lidské expanze.

Tanyatskou stanicí KKP tvořilo jen několik narychlo smontovaných nástupišť z bórové oceli krytých dočasnou plastovou střechou. Celá nákladní část se skládala jen z jednoho jeřábu a jednoho skladiště, za nímž leželo rozbahněné prostranství, kde byly na špatně posečené vegetaci vyskládané řady kovových kontejnerů a nádrží. Uličkami rachotily povozy a nákladňáky naložené zásobami a materi-

álem. Osada jako taková nebyla ničím víc než seskupením standardizovaných mobilních buněk pro stavební čtyři budující první fázi planetární občanské infrastruktury. Velké množství prefabrikovaných objektů se propojovalo: lidé a velcí manipulační boti zasazovali moduly ze zpevněného hliníku do soustavy karbonových nosníků. Největšími mechanismy byly cestářské stroje, minitovárny na pásech, které měly vpředu velké lopatky, jimiž polykaly hlínu a jí. Chemický reaktor materiály zpracovával na enzymově vázaný beton, který se vzadu vytlačoval a tvořil rovný plochý povrch. Přes hustá mračna páry a výfukových plynů, která kolem jednotek vířila, bylo prakticky nemožné prohlédnout si je v plné kráse.

Dudley vykročil na nástupiště a okamžitě sáhl pro sluneční brýle. Osada byla někde v tropech, takže se lepkavá vlhkost přidávala k ostrému, namodralému světlu hvězdy. Na západě rozeznal za řadou pozvolných kopců oceán. Sundal si bundu a ovanul si obličej rukou. Už teď měl zpcenou kůži.

Z druhého konce nástupiště na něho někdo zavolal jménem a zamával. Dudley při zvedání vlastní ruky zaváhal. Muž byl vysoký něco přes metr osmdesát a měl štíhlou postavu toho typu, jakého si cení maratonští běžci. Jeho tělesné stáří bylo těžké určit. Jeho kůže byla samé Ootetování – obrazce a kresby mu matně zářily na každé končetině. Zlaté spirální galaxie tvořily na jeho holé hlavě pomalu se pohybující souhvězdí. Jediným skutečným vodítkem k tomu, že by mohl být v pozdním středním věku, tak byla dokonale zastřížená, šedivějící bradka. Roztáhl tvář do širokého úsměvu a vykročil přes nástupiště k němu. Kilt mu pleskal kolem kolenou. V jeho kostkování se výrazně střídala ametystová barva s černou.

„Vy asi budete profesor Bose.“

Dudley se ubránil tomu, aby si přejel rukou po vlastním OOtetování. „Tedy, ano.“ Podal muži ruku. „Ehm, LionWalker Eyre?“ I způsob, jakým to vyslovil, byl špatný, jako by byl nějaký odmítavý staromládenecký strýc. Doufal, že případné zčervenání ve tvářích maskuje to horko kolem.

„To budu já. Většina lidí mi říká jednoduše Walker.“

„Ehm. Výborně. Fajn. Takže Walker.“

„Rád vás poznávám, profesore.“

„Já jsem Dudley.“

„Tak to jste můj člověk.“ LionWalker Dudleyho vřele poplácal po zádech.

Dudley si začal dělat obavy. Když mu průzkumu dat vyhodil astronomovo jméno, vůbec ho nenapadlo, aby se nad ním zamyslel. Na druhou stranu, každý, kdo má dost peněz, aby si koupil stotřiceticentimetrový zrcadlový dalekohled a nechal si ho poslat na hraniční planetu, musí být svým způsobem výstřední.

„Je od vás velice laskavé, že mi dnes umožníte pozorování,“ řekl Dudley.

LionWalker se krátce usmál a vykročil po nástupišti zpět. „Musím říct, že to byla velice neobvyklá prosba. Znamená to, že je pro vás dnešní noc nějak zvlášť důležitá?“

„Ano, mohlo by to tak být. Doufám, že ano.“

„Divil jsem se tomu. Proč jedna jediná noc? Co byste mohl pozorovat, že to trvá tak krátce? A dokonce jedna konkrétní.“

„A k čemu jste došel?“

„No právě. Vůbec nic mě nenapadlo, alespoň z pohledu kosmických událostí. Víím, že se nemají objevit žádné ko-

metry, přinejmenším o tom nevím, a jsem jediný, kdo tady oblohu pozoruje. Prozradíte mi to?“

„Moje katedra provádí dlouhodobé sledování Dysonova páru; někteří naši sponzoři o něj projevíli zájem. Chci si jen něco potvrdit, to je všechno.“

„Ach tak.“ Do LionWalkerova úsměvu se vloudilo poznání. „Chápu. Takže se jedná o nepřírozenou událost.“

Dudley se začal trochu uvolňovat. LionWalker možná působil výstředně, ale zároveň byl dost bystrý.

Když došli na konec nástupiště, vysoký muž najednou zkroutil zápěstí a namířil prst. Pak pomalu nakreslil do vzduchu půlkruh. Ootetování na jeho předloktí a zápěstí se rozhořela složitým barevným vírem. Před nimi náhle zastavil velký pick-up značky Toyota.

„Zajímavý systém řízení,“ poznamenal Dudley.

„Mně vyhovuje. Hoďte si zavazadla dozadu, prosím.“

Rozjeli se po jedné z nově vytlačených betonových silnic, pryč z rušného sídla. LionWalker každých několik sekund zaškubal prsty a vyvolal ve svých Ootetováních další barevnou vlnu. Řízení pick-upu plynule zareagovalo.

„Nemohl byste řídicímu organizéru jednoduše dávat nějaké slovní instrukce?“ zeptal se Dudley.

„A jaký by to mělo smysl? Takto mám nad technikou vládu. Mechanismy dělají to, co jim poručím. Tak to má být. Cokoli jiného je mechantropomorfismus. Přece se k pohybujícímu se kusu kovu nebudete chovat jako k sobě rovnému a hezky ho prosit, aby udělal, co chcete? Kdo je tady šéf, my nebo oni?“

„Rozumím.“ Dudley se usmál. Ten muž mu skutečně začínal být sympatický. „Mechantropomorfismus je opravdové slovo?“

LionWalker pokrčil rameny. „Měl by být, celé to podělané Společenství ho vyznává jako nějaké náboženství.“

Rychle nechali osadu za sebou a pokračovali po silnici, jež vedla rovnoběžně s pobřežím, jen pár kilometrů ve vnitrozemí. Dudley každou chvíli zahlédl nádherně průzračný oceán za nízkými písčítými pahorky, které střežily pobřeží. Hlouběji ve vnitrozemí se terén zvedal do dálky k pohoří. Na obloze nebyl jediný mrak a vzduch byl nehybný. Ostré světlo dodávalo trsovitým travinám a pobřežnímu rákosí tmavý odstín a listy barvilo skoro až do jadeitové zeleně. Podél cesty rostly nízké zakrslé stromy, na první pohled podobné pozemským palmám, ale jejich listy připomínaly spíš kaktusy. Nechyběly jim ani nestvůrné červené trny.

Padesát kilometrů od osady se silnice stočila do vnitrozemí. LionWalker složitě mávl rukou a pick-up poslušně odbočil na úzkou písčitou cestu. Dudley zavřel okno, ale i tak stačil ucítit čerstvý mořský vzduch. Nebyl zdaleka tak sláný jako na většině lidem vhodných planet.

„Vidíte, jak silnici přeložili kus do vnitrozemí?“ zavolal LionWalker. „Mezi ní a pobřežím je tak spousta prvotřídních pozemků. Za třicet let, až se město rozroste, se budou prodávat po deseti tisících dolarů za akr. Celou tuhle oblast pokryjí plážové domy bohatých.“

„A to je špatné?“

„Pro mě ne.“ LionWalker se zasmál. „Já tady nebudu.“

K LionWalkerovu domu to bylo ještě dalších patnáct kilometrů. Zabral si pro sebe obloukovou zátoku chráněnou dunami, které se táhly několik kilometrů do vnitrozemí. Jeho dům byl nízký bungalov z perlově bílého suchého koralu usazený na vršku velké duny jen sto metrů od pobřeží a k oceánu obrácený širokou verandou z palubek. Velká ko-

pule hvězdárny, konstrukce ze standardního betonu a kovu, stála od vody o něco dál.

Vstříc jim vyběhl zlatý labrador spokojeně vrtící ocasem. Než došli k domu, LionWalker si s ním pohrál. Když byli ještě dvacet metrů daleko, Dudley zaslechl zvuky prudké hádky.

„Proboha, oni ještě neskončili,“ zamumlal LionWalker.

Tenké dveře s dřevěnými žaluziemi se s prásknutím otevřely a ven se vyřítila mladá žena. Dokonce i pro Dudleyho, který byl zvyklý na univerzitní kampus plný děvčat s mladými, zdravými tvářemi, byla překvapivě krásná.

„Je to prase,“ vyštěkla na LionWalkera, když se hnala kolem.

„Jo, určitě jo,“ odvětil pokorně LionWalker.

Žena ho nejspíš neslyšela, neboť už kráčela k dunám, ve tváři odhodlaný výraz, který jasně říkal, že se nehodlá zastavit, dokud nedojde na konec světa. Labrador se za ní smutně zadíval, pak se otočil zpátky k LionWalkerovi.

„No tak.“ Pohládl psa po hlavě. „Neboj, ona se vrátí, aby ti dala večeři.“

Byli už skoro u dveří, když se otevřely znovu. Tentokrát z nich vyšel mladý muž. Se svými androgynními rysy byl skoro stejně krásný jako dívka. Kdyby nebyl bez košile, Dudley by o jeho pohlaví dokonce možná pochyboval.

„Kam si myslí, že jde?“ zanaříkal.

„Nevím,“ odpověděl rezignovaným tónem LionWalker. „Neřekla mi to.“

„Já za ní rozhodně nepůjdu.“ Mladík se vydal k pláži. Hrbil se v ramenu a při chůzi mu od bosých nohou odletoval písek.

LionWalker otevřel dveře a pokynul Dudleymu, aby šel dál. „Omlouvám se.“

„Kdo je to?“ zeptal se Dudley.

„Moji současní životní partneři. Mám je moc rád, ale občas si říkám, jestli to za to stojí, znáte to. Jste ženatý?“

„Ano. Vlastně několikrát.“

„V tom případě víte, o čem mluvím.“

Interiér domu byl zařízený v klasickém minimalistickém stylu, který se k jeho poloze dokonale hodil. Bylo tam velké kulaté topeniště, které sloužilo jako centrum obývacího pokoje. Vysoká zakřivená okna ukazovala nerušený výhled na zátoku a oceán. Klimatizace dodávala uvolňující chlad.

„Posaďte se,“ vybídl ho LionWalker. „Předpokládám, že byste si dal drink. K dalekohledu vás odvedu za chvíli. Můžete si ho zkontrolovat. Určitě budete spokojený.“

„Díky.“ Dudley klesl na jednu velkou pohovku. V takovém prostředí si připadal velice šedivý a bezbarvý. Nešlo jen o bohatost domu a jeho zasazení do krajiny, ale také energičnost lidí, kteří zde žili.

„Je to něco jiného, než jsem čekal,“ přiznal po několika minutách, když vypil trochu LionWalkerovy velice příjemné padesátileté skotské.

„Chcete říct, že jste si myslel, že budu někdo jako vy? Tím se vás nechci dotknout, člověče.“

„Nic se nestalo. Co tady vlastně děláte?“

„Moje rodina je každopádně celkem bohatá. Na pozemské poměry ne, ale je zajištěná. Narodil jsem se s docela slušným svěřeneckým fondem. Pak jsem šel a vydělal si další peníze na komoditním trhu. To bylo před několika omlazeními. Od té doby se jenom flákám.“

„Tak proč zrovna tady? Proč Tanyata?“

„Tady jsem na okraji. Toto je nejdál od výchozího bodu, kam jsme se dostali – jistě, s výjimkou Vzdálené. To

je skvělá věc, přestože všichni to vidí jako samozřejmost. V noci tady můžu sedět a dívat se, kam jdeme. Vy se díváte na hvězdy, Dudley, takže víte, jaké divy jsou tam k vidění. A ti kretění za námi, ti se nedívají nikdy. Naši předkové si mysleli, že tam, kde jsme teď, je nebe. Já se teď můžu z jejich nebe dívat a vidět, kde leží naše budoucnost. Vám to nepřipadá jako něco nádherného?“

„Určitě ano.“

„Tady jsou hvězdy, které ze Země nejdou prostým okem vidět. V noci září na obloze a já je chci poznat.“

„Já taky.“ Dudley mu pokynul křišťálovou whiskovkou, která byla o sto let starší než skotská v ní, a hodil to do sebe najednou.

Po několika hodinách samostatného vychládání se oba mladí lidé vrátili. LionWalker je představil jako Scotta a Chi a oni se s Dudleym nesměle přivítali. Jako pokání začali na pláži chystat hranici. Používali k tomu místní naplavené dříví, které mělo zvláště spletenou texturu. Zapálili ji, když se slunce nořilo do oceánu. Ze špiček plamenů vyletovaly jasné oranžové jiskry a vířily vysoko nad pískem. Do středu ohniště nastrkali brambory a připravili improvizovaný grilovací rožeň, až plameny uhasnou.

„Je odsud Dysonův pár vidět?“ zeptal se Scott, když se na tmavnoucí obloze začaly rozsvěcet hvězdy.

„Ne,“ řekl Dudley. „Prostým okem ne, je příliš daleko. Odsud je sotva vidět pozemské Slunce, a Dysonův pár je ještě tisíc světelných let za ním.“

„Kdy tedy došlo k zakrytí?“

„To je velice dobrá otázka. Přesný čas stavby slupek se nám nepodařilo stanovit. Právě to má můj projekt pozorování pomoci vyřešit.“ Dudley stále nebyl ochotný přiznat, co viděl.

Pokud by dnešní pozorování vrhlo na ta předchozí nějakou pochybnost, jednoduše by musel celý projekt hned pohřbít. Nemohl si dovolit dělat rozruch; až příliš potřeboval práci a důchod. Astronomie po roce 2050 prakticky přestala být hájemstvím čisté vědy. Když bylo možné navštívit hvězdy všech spektrálních typů a pozorovat je přímo, mělo jen malý smysl dávat oboru prioritu. Veškerá významná vesmírná pozorování pro čistě komerční účely již dávno převzala KKP. Za takové situace se ve Společenství našlo jen málo institucí vyššího vzdělávání, jimž stálo za to stavět observatoře jako jakousi pozornost pro své fakulty. Neměl by kam jít.

Hodinu po západu slunce prošli Dudley a LionWalker mezi dunami do observatoře. Vnitřek se jen málo lišil od té na Gralmondu. Velký prázdný prostor s tlustým válcem dalekohledu uprostřed, zavěšeným ve složité konstrukci z kovových nosníků a elektrosvalových pásků. Sensorová hnízda kolem ohniska vypadala mnohem důmyslněji než to, co si mohla dovolit univerzita. Stěnu vedle dveří lemovala řada úhledných, moderních zobrazovacích portálů. Dudley se rozhlédl po profesionálním vybavení a pocítil, jak z něho část napětí spadla. Neexistoval praktický důvod, který by mohl pozorování zabránit. Jediné, s čím se musí vypořádat, byla vlastní vzpomínka na tu událost. Opravdu to mohlo proběhnout takovým způsobem? Po pěti měsících mu ten okamžik připadal jaksi nepostižitelný, jako vzpomínka na sen.

LionWalker se postavil k dolnímu konci teleskopu a zahájil něco, co vypadalo jako pantomima robotího tance. Jeho paže a nohy sebou škubaly krátkými, přesnými pohyby. V reakci na to se dvířka na kopuli začala odsouvat. Elektrosvalové pásy na závěsu teleskopu se neslyšně napnuly a tlustý válec se začal otáčet, směřovat se k obzoru, kde měl Dysonův pár vyjít. LionWalkerovo tělo pokračovalo v kroucení a otáčení, pak začal luskat prsty v nějakém neslyšeném rytmu. Portály jeden po druhém ožily a předávaly obrazy ze senzorů.

Dudley k nim rychle přešel. Obrazová kvalita byla dokonalá. Zadíval se na hvězdné pole a všiml si drobných odchylek od obrazců, na něž byl zvyklý. „Jaké máme propojení?“ zeptal se svého e-správce.

„Planetární kybersféra je zanedbatelná, ale máme spojení pevnou linkou se stanicí KKP. Dostupná šířka pásma je pro vámi uvedené požadavky více než dostatečná. Mohu otevřít spojení s unisférou, kdykoli budete chtít.“

„Dobře. Začni čtvrt hodiny před odhadovanou dobou zakrytí. Chci kompletní uložení v datovém trezoru VI a soudní ověření záznamu od unisféry.“

„Potvrzuji.“

LionWalker přestal se svým kroužením a nechal teleskop, aby se zastavil. Povytáhl obočí. „Vy to myslíte opravdu vážně, co?“

„Jo.“ Uložení v datovém trezoru a soudní ověření byly drahé. Cena za ně spolu s jízdenkou ukrojily velkou porci z jejich usilovně šetřených peněz na dovolenou. To ovšem Dudley své manželce neřekl. Ale bylo to nutné, díky ověření výstupu z teleskopu bude pozorování nezpochybnitelné.

Dudley seděl vedle teleskopu na levné plastové židli a s bradou položenou v dlaních sledoval holografické světlo v portálech. Když Dysonův pár vyšel nad obzor, upřel zrak na temnou oblohu jako posedlý. LionWalker provedl několik drobných úprav a Dyson Alfa se ocitl uprostřed každého portálu. Osm minut se s hvězdou nic nedělo. Obyčejná tečka normálního světla, která v každém pásmu spektra vykazovala neměnnou intenzitu.

LionWalker se několikrát pokusil s Dudleym zapříst hovor na to, co má očekávat. Pokaždé byl umlčen mávnutím. Nakonec to prostě vzdal a žuchl sebou na židli vedle stárnoucího astronoma. Byl na ponocování zvyklý, ale toto společné bylo zvláštním způsobem nudné.

Dudleyho e-správce navázal širokopásmové spojení s unisférou a potvrdil, že datový trezor VI pořizuje záznam.

Bylo to skoro až zklamání, když Dyson Alfa přesně na čas zmizel.

„Jo!“ vykřikl Dudley. Vyskočil tak prudce, že židli převrhl za sebe. „Jo, jo, jo. Měl jsem pravdu.“ S úsměvem od ucha k uchu se otočil k LionWalkerovi. „Viděl jste to?“

„Ano,“ zabručel s předstíraným klidem LionWalker. „Viděl jsem to.“

„Jo!“ Dudley ztuhl. „Máme to?“ zeptal se naléhavě svého e-správce.

„Unisféra potvrzuje záznam. Událost je uložena v datovém trezoru VI.“

Dudleymu se na rty vrátil úsměv.

„Uvědomujete si doopravdy, co to bylo?“ otázal se LionWalker.

„Uvědomuji.“

„To bylo něco neskutečného, člověče. Kurevsky neskutečného. Nikdo nemůže hvězdu takovým způsobem vypnout. Nikdo.“

„Já vím. Úžasná věc, co?“

2

Adam Elvin vyšel z planetární stanice KKP v Tokatu, hlavním městě Velaines. Když procházel kolem sensorů zabudovaných do drážkovaných mramorových sloupů lemujících halu, nespěchal. Jestli ho mají zatknout, tak ať se to raději stane teď, před vyzrazením zbytku mise.

Průměrný občan Společenství vůbec netušil, že takové sledovací systémy existují. Adam se jimi zabýval po většinu svého dospělého života. KKP, pochopitelně paranoidní z možnosti sabotáže, je nasazovala k monitorování všech, kteří její služby využívali. Velké procesorové sestavy sensorů v sobě měly smartware pro rozeznávání vizuálních charakteristik, který každého cestujícího porovnával se sáhodlouhým seznamem známých a podezřelých recidivistů.

Adam použil ke změně svého vzhledu (včetně výšky) buněčnou restrukturalizaci už tolikrát, že si přesný počet ani nepamatoval. Nejméně jednou za rok, ale spíš dvakrát nebo třikrát. Procedura nemohla zvrátit proces stárnutí,

který se mu začínal podepisovat na kloubech a orgánech, ale odstraňovala jizvy, jichž za desítky let nasbíral slušné množství. Poskytovala mu také širokou volbu tělesných rysů. Vždycky měl pocit, že snažit se zamaskovat pětasedmdesát let je ješitnost odsouzená k nezdaru. Bylo opravdu smutné vidět staršího člověka, jak chodí s tváří pubertáka. Zbytek těla ho vždycky prozradil: byl příliš objemný, příliš pomalý. Takoví lidé na sebe upozorňovali jako zoufalci, kteří nemají dost peněz, aby si mohli dovolit omlazení, a tak se uchylují k levnému snu o mládí sahajícimu jen do hloubky kůže.

Vyšel na odjezdové stanoviště taxíků před osobním terminálem stanice a pomocí e-správce si jeden přivolal. Žádný alarm se nespustil. *Nebo alespoň nic, co by se dalo zaregistrovat*, řekl si. Člověk nikdy nevěděl, když proti němu stála ona. Byla chytrá a s postupem let se k němu blížila. Jestli na něho na Velaines připravila past, spustí ji dnes – v čase, kterému by on osobně dával přednost.

Prozatím se mohl věnovat své misi. Dnes byl nový člověk, ve Společenství doposud neznámý. Podle svého občanského dokumentu byl Huw North původem z Pelcanu, měl za sebou šedesát sedm let prvního života a byl zaměstnancem strojírenské firmy Bournewell. Se sto pěti kilogramy měl viditelnou nadváhu, dokonce výraznou s ohledem na to, jak vážně dnes občané Společenství berou své zdraví. K tomu ještě kulatý, povadlý obličej, který se hodně potil. Řídnoucí šedé vlasy měl sčesané nízko do čela způsobem, který nebyl módní ani náhodou. Na sobě měl plandavý hnědý plášť do deště se širokými klopami. Vepředu ho měl rozepnutý, aby bylo vidět zmačkaný šedý oblek. Velký muž s malým životem, někdo, koho si nikdo nevšímá. Buněčná

restrukturalizace byla kosmetická procedura pro nemajetné a ješitné, nikoli způsob, jak nabrat tuk a dodat pleti nezdravou bledost. Jako kamufláž to nikdy nezklamalo.

To znamená, že je nejspíš načase to změnit, pomyslel si Adam, když své přerostlé tělo usadil do taxíku a nechal se odvézt do hotelu Westpool. Ubytoval se a zaplatil za dva týdny dopředu. Jeho pokoj byl dvoják v sedmém patře, s utěsněnými okny a klimatizací nastavenou na příliš nízkou teplotu, než jaká mu vyhovovala. Nesnášel to, měl lehký spánek a věděl, že kvůli hluku z klimatizace hodiny neusne. Vždycky to tak bylo.

Vybalil z kufru veškeré oblečení a pak si podal menší batoh obsahující jeho nouzovou výbavu: dvoje oblečení, z toho jedno o několik čísel menší, lékárníčku, hotovost, zpáteční jízdenku s KKP z EdenBurgu na Velaines, použitou pro cestu tam, několik velice důmyslných ručních organizérů vybavených dobře zajištěným chaos-softwarem, a legální iontovou paralyzační pistoli se skrytým vylepšením, díky němuž mohla mít na krátkou vzdálenost smrtící účinnost.

O hodinu později Adam opustil hotel a prošel v teplém odpoledním slunci přes pět bloků, aby nasál atmosféru hlavního města. Provoz na širokých bulvárech byl řídký, v pruzích převládaly taxíky a dodávky. Všiml si, že žádná auta nepoužívají spalovací motory, všechna jsou poháněna supravodivými bateriemi. Tato část města, blízko centrálních finančních a obchodních čtvrtí, byla ještě slušná, ale o patnáct bloků dál se stav budov znatelně zhoršil. Kolem sebe teď měl obchody a kanceláře a malé boční ulice s terasovitými bytovými domy, z nichž žádný neměl víc než čtyři nebo pět podlaží. Do úhledných náměstí se obracely veřej-

né budovy postavené v pozdně imperiálním ruském stylu. V dálce bylo dokonale rovnými ulicemi vidět mrakodrapy, jež vyznačovaly srdce města. Vždy po několika blocích podešel nadzemní koleje plazící se pravidelnou sítí městských ulic, silné betonové tepny na vysokých sloupech, které přiváděly hlavní tratě do planetární stanice.

Velaines byla v prostoru fáze jedna, sotva padesát světelných let od Země. Pro kolonizaci se otevřela v roce 2090 a od té doby její ekonomika a průmysl vyžrály podle vzorových linií. Měla teď dvě miliardy obyvatel a poměrně vysokou životní úroveň, byla to planeta, jakou se chtěly stát světy fáze dvě a tři. S ohledem na délku její historie bylo nevyhnutelné, aby se do společnosti vkradla určitá vlákna rozkladu. V ekonomickém modelu rychlého kapitálového trhu, kterým se Velaines řídila, nemohli všichni zbohatnout natolik, aby si dopřáli několikanásobné omlazení. Oblasti, ve kterých žili, odrážely jejich finanční postavení. Povrchy vozovek byly nerovné a rozpraskané a efektivní celoměstská síť tramvají, která je obsluhovala, měla podprůměrný počet zastávek a zastaralý vozový park. Tady se usídlila opravdová hniloba, zoufalství a bezmoc, tady přicházely lidské životy vniveč, obětované bohu ekonomiky. V tento den a v této éře bylo šokující, že se něco takového může stát. Bylo to přesně to prostředí, které se Adam již dávno zavázal vymýtit, a zároveň to teď bylo místo, které ze všeho nejvíc potřeboval pro své další aktivity.

Našel si A+A hotel na konci 53. ulice a ubytoval se v něm s využitím své identity Quentina Kellehera. A+A byla síť levných, plně automatizovaných hotelů, kde byl manažer zároveň šéfem údržby. Recepční organizér přijal převod augustských dolarů zprostředkovaný jeho kreditním teto-

váním a poskytl mu kód k pokoji 421. To byl jednoduchý čtverec o straně tři metrů s výklenkem pro sprchu a záchod a výdejním automatem. Dál tam byla jedna postel s železmatrací, jedna židle a jedna výklopná police. Ale pokoj byl v rohu budovy, což znamenalo, že měl dvě okna.

Požádal organizér výdejního automatu o spací vak, tři balená jídla, dva litry vody v lahvích a toaletní sadu, přičemž všechno zaplatil ze svého účtu. O minutu později mechanismus klidně zavrčel a jednotlivé věci z něj vypadaly do přihrádky. Poté nastavil jeden z ručních organizérů na hlídkový režim a nechal jej pokoj sledovat. Pokud by se dovnitř někdo vloupal, organizér by okamžitě informoval jeho e-správce šifrovanou zprávou zaslanou z jednorázové unisférové adresy. Něco takového bylo málo pravděpodobné. Velaines se pyšnila relativně nízkou kriminalitou a v A+A by se neubytoval nikdo, kdo by měl něco cenného. To mu dávalo slušné šance.

*

Večer Adam odjel tramvají přes město do další lehce zchátralé čtvrti. Mezi zavřenými obchody a otevřenými bary našel dveře, nad nimiž visela malá cedulka:

*Mezihvězdná socialistická strana
Velaines, 7. buňka*

Jeho e-správce poskytl dveřím členský kód Huwa Northa a zámek zabzučel. Uvnitř našel do značné míry to, co čekal, prosté dřevěné schodiště stoupající k několika místnostem s vysokými okny, před dávnou dobou zabeđenými. V jedné byl bar, kde bylo k máni levné pivo z mikropivova-

rů a zabijácky vyhlížející destiláty v keramických lahvích. Většinu druhé místnosti zabíral herní portál s židlemi pro přihlížející, namačkanými kolem stěn.

Na stoličkách u baru sedělo několik mužů. Zmlkli, když k nim Adam zamířil. Do této místnosti nepatřil nikdo, kdo nosil oblek, dokonce ani tak laciný jako ten jeho.

„Pivo, prosím,“ řekl Adam barmanovi. Položil na pult několik pozemských dolarových bankovek; byla to měna, která byla na většině planet přijímána bez otázek.

Barman před něho postavil láhev. Když se napil, všichni se po něm dívali. „Ujde.“ Dokonce se mu podařilo nezkřivit tvář. Měl pochopení pro to, že socialistický klub nenakupuje z velkého pivovaru, ale určitě si mohli najít nějaký menší, který přesto vaří pivo, které se dá pít.

„Jsi ve městě nový, soudruhu?“ zeptal se barman.

„Dnes jsem přijel.“

„Zdržíš se dlouho?“

„Nějakou dobu asi jo. Hledám soudruha, který se jmenuje Murphy, Nigel Murphy.“

Muž na druhém konci baru se zvedl. „To budu nejspíš já.“ Byl hubený, vyšší než Adam, a měl úzký obličej, v němž se snadno projevovala nedůvěra. Adam ho odhadoval na prvoživotáka. Hlavu měl skoro holou, zdobil ji jen tenký mnišský kroužek šedivějících vlasů. Oblečený byl jako normální pracující: džíny, kostkovaná košile, rozepnutá flaušová bunda, v jedné kapse nacpaná vlněná čepice. Všechno to bylo ušpiněné, jako by přišel rovnou z továrny nebo z pole. Ale pohledem, který Adamovi věnoval, a pohotovým zhodnocením, které při tom stihl, o sobě prozrazoval, že je vůdce.

„Huw North,“ představil se Adam, když si potřásli rukama. „Minulý týden tady byl jeden z mých kolegů.“

„Nejsem si jistý, jestli si vzpomínám,“ odpověděl Nigel Murphy.

„Řekl, že mám mluvit s tebou.“

„Záleží na tom, o čem chceš mluvit ... soudruhu.“

Adam zadržel povzdech. Absolvoval tentýž rituál za poslední roky už mnohokrát. Touto dobou už by vážně měl přijít na to, jak se vyhnout nesmyslům a přejít přímo k věci. Jenže jako vždy to muselo proběhnout. Místní člověk musí před přáteli dokázat, že šéf je on.

„Mám toho víc,“ řekl Alan. „Můžu ti koupit pití?“

„Zacházíš s penězi velice rozmařile, soudruhu,“ promluvil jeden z ostatních, kteří seděli za Nigelem Murphym. „Máš jich spoustu? Myslíš si, že si můžeš naše přátelství koupit?“

Adam věnoval štamgastovi lehký úsměv. „Nestojím o vaše přátelství a vy se určitě nechcete přátelit se mnou.“

Muž se na kolegy zazubil. Vypadal na pětatřicet a jeho zbrkllost ukazovala na to, že se jedná o prvoživoťáka a to je jeho skutečný věk. „Pročpak?“

„Kdo jsi?“

„Sabbah. Co je ti do toho?“

„Víš, Sabbahu, kdybys byl můj přítel, pronásledovali by tě přes celé Společenství, a až by tě chytili, tak bys zemřel. Natrvalo.“

Nikdo v baru se už neusmíval. Adam byl rád za malou vybouleninu jeho saka, kterou měla na svědomí iontová pistole.

„Pamatuje si někdo z vás 21. listopad 2344?“ Adam se vyzývavě rozhlédl.

„Abadanská stanice,“ řekl tiše Nigel Murphy.

„Tos byl ty?“ zeptal se Sabbah.

„Řekněme, že jsem tou dobou pobýval nedaleko.“

„O život přišlo čtyři sta osmdesát lidí,“ připomněl Murphy. „Třetina z toho byli totálně mrtví. Děti, které byly ještě příliš mladé na implantaci paměťového článku.“

„Vlak měl zpoždění,“ řekl Adam. Ze vzpomínání na ty události mu vyschlo v hrdle. Stále se mu vybavovaly strašlivě jasně. Nenechal si zeditovat paměť, neuchýlil se ke snadnému úniku. *Žít s důsledky svých činů.* Každou noc se mu tak zdálo o explozi a vykolejení těsně před branou, o vagonech řítících se přes výhybky a souběžné koleje v nejrušnější části stanice. Výsledkem bylo patnáct zasažených vlaků, které se posunuly, srazily, roztrhly, explodovaly, vyvrhly radioaktivní prvky. A těla. „Byl ve špatnou dobu na špatném úseku koleje. Moje buňka šla po vlaku s kilburnským obilím.“

„Chtěli jste zabránit lidem jíst?“ zeptal se posměšně Sabbath.

„Je to tady alkoholové doupě, nebo buňka socialistů? Copak o straně, kterou podporujete, nic nevíte? O důvodu, proč existujeme? Jsou jisté druhy obilných vlaků, které jsou speciálně zkonstruované pro projíždění bran s nulovým koncem. KKP lidem o těchto vlcích neříká, tak jako se nezmiňuje o nulovém konci. Společnost utratila miliony na vývoj vagonů, které mohou fungovat ve stavu beztlíže a ve vzduchoprázdnu. Miliony dolarů za vývoj techniky, jejímž jediným úkolem je vyhazovat svůj obsah do kosmu. Projedou nulovou bránou na kolej, která jednoduše visí uprostřed mezihvězdného prostoru. Nikdo neví kde. Je to jedno, existují proto, abychom se mohli bezpečně zbavovat všeho nebezpečného z lidem vhodných planet. Pošlou tedy vlaky se speciálními vagony přes bránu a otevrou vrata, aby dostali náklad ven. Háček je v tom, že to obilí není nijak

fyzicky nebezpečné. Jsou to jen desetitisíce tun naprosto dobrého obilí, které se sypou do prázdna. Ty vagony v sobě mají zabudovaný další důmyslný mechanismus, který to má zařídit. Jen otevřít vrata nestačí. Obilí tam ve stavu beztlíže jednoduše zůstane ležet, musí se fyzicky vytlačit ven. A víte, proč to dělají?“

„Kvůli trhu,“ řekl Nigel Murphy s náznakem únavy.

„Přesně tak: kvůli trhu. Pokud vznikne přebytek potravin, ceny klesnou. Obchodníci s komoditami to nemohou dopustit, nemohou prodat s dostatečným ziskem, aby zaplatili za riziko, které do práce jiných vložili, a tak trh pro své fungování požaduje menší množství jídla. Vlaky s obilím se valí bránami s nulovým koncem a lidé platí za základní potraviny vyšší cenu. Každá společnost, která dopustí, aby se to dělo, je od základu špatná. A obilí je jenom ta nejmenší část zneužívání, jemuž jsou lidé vinou kapitalistické tržní ekonomiky vystaveni.“ Adam probodával Sabbaha přísným pohledem. Věděl, že znovu zachází příliš daleko, přehání to se svou oddaností. Ale bylo mu to jedno; tomuto prostě zasvětil svůj život, a přes všechny ostatní priority, které teď měl, byl vyšší zájem lidstva stále tím, co ho pohánělo dál. „Proto jsem vstoupil do této strany, abych s tou obludnou nespravedlností skoncoval. Proto jsem této straně zasvětil život. A proto zemřu absolutní smrtí jako člen této strany. Protože věřím, že si lidstvo zaslouží něco lepšího než ty svinské plutokraty, kteří nám vládnou jako nějakému soukromému lénu. A co ty, synu? Čemu věříš ty?“

„Díky, že jsi nám v tom udělal jasno,“ řekl spěšně Nigel Murphy. Postavil se mezi Adama a Sabbaha. „Všichni, co tu jsme, jsme dobří členové strany, Huwe. Vstoupili jsme

do ní možná z různých pohnutek, ale cíle máme stejné.“ Jednou rukou Sabbahovi a ostatním ukázal, aby zůstali u baru. Druhou ruku zlehka přitiskl Adamovi na rameno a nasměroval ho k malým dveřím. „Pojďme si promluvit.“

Komora se využívala k uskladnění pivních přepravek a všeho ostatního odpadu, který bar za léta činnosti vyprodukuje. Osvětlení zajišťoval jediný polyfotonický pásek připevněný ke stropu. Jakmile se zavřely dveře, e-správce Adama informoval, že došlo k přerušení přístupu ke kybersféře.

„Omlouvám se,“ řekl Nigel Murphy, když si přitáhli pár pivních přepravek, aby si měli na co sednout. „Soudruzi nejsou zvyklí, že se tady objeví někdo nový.“

„Chceš říct, že strana na Velaines je v agónii?“

Nigel Murphy zdráhavě přikývl. „Někdy to tak vypadá. Ve volbách máme co dělat, abychom dali dohromady dvě procenta, a to ještě velká část z toho jsou prostě protestní hlasy proti hlavním stranám. Každá přímá akce, kterou proti firmám podnikneme, je tak... Nevím. Infantilní? Jako bychom do planety tloukli gumovou palicí, není to nikde znát. A vždycky hrozí, že dojde k dalšímu omylu, jako byl Abadan. Socialismu koneckonců nemá jít o zabíjení lidí. Má mu jít o spravedlnost.“

„Já vím. Je to těžké, věř mi. A to pro naši věc pracuji mnohem déle než ty. Ale musíš věřit, že jednou se všechno tohle změní. Dnešní Společenství je založeno čistě na imperialistické expanzi. To je vždycky nejpříznivější období pro tržní ekonomiku, protože se stále otevírají nové trhy. Ale nakonec to krachne. Expanze do prostoru fáze tři není zdaleka tak rychlá a agresivní, jak tomu bylo u fází jedna a dvě. Celý proces se zpomaluje. Nakonec se tohle šílenství

zastaví a my budeme moci nasměrovat zdroje na nefalšovaný sociální růst místo toho fyzického.“

„Doufejme.“ Nigel Murphy zvedl láhev s pivem. „Tak co pro tebe můžu udělat?“

„Potřebuji mluvit s jistými lidmi. Chci nakoupit výzbroj.“

„Takže pořád vyhazuješ do vzduchu vlaky s obilím?“

„Jo.“ Adam se nuceně usmál. „Pořád vyhazuju do vzduchu vlaky s obilím. Můžeš to pro mě zařídít?“

„Můžu to zkusit. Sám jsem si za ty roky pár hraček koupil.“

„Já nejdu po hračkách.“

„Obchodnice, kterou využívám, by ti měla umět pomoci. Zeptám se.“

„Díky.“

„O jaké výzbroji konkrétně mluvíme?“

Adam mu podal vytištěný seznam. „Tady je objednávka. Můžeš k ní přidat všechno, co tato buňka potřebuje, až do deseti procent celkové ceny. Ber to jako provizi.“

„To je hodně těžká výzbroj.“

„Buňka, kterou zastupuji, je hodně těžká váha.“

„Tak dobrá.“ Murphymu se při pročitání soupisu dost dobře nepodařilo zapudit z tváře znepokojený výraz. „Dej mi přístupový kód svého e-správce. Ozvu se, až domluvíme schůzku.“

„Fajn. Ještě jedna věc. Přibyli vám poslední dobou nějakí noví členové? Za posledních plus minus pár měsíců?“

„Ne. Bohužel, nějakých devět měsíců nic. Říkal jsem ti, že momentálně nejsme dvakrát v módě. Chceme rozběhnout další nábor v dělnických odborech. Ale to nebude dřív než za několik týdnů. Proč?“

„Jenom abych věděl.“

Sabbahovi se přičilo, co dělá. Soudruh měl ve straně evidentně styky na vysokých místech, možná až ve vedení. To znamenalo, že opravdu věří tomu, co dělá, obzvlášť jestli mluvil pravdu o tom vlaku s obilím.

Nešlo o to, že by Sabbah v jejich věc nevěřil – to ani náhodou. Měl plné zuby toho, že by se všem ostatním na světě dařilo lépe než jemu, že ho prostředí, z něhož vyšel, odsoudilo k tomu, aby jeho život nestál za nic. Nesnášel, jak mu strukturovanost společnosti brání, aby si polepšil. Především to ho přitáhlo k socialistům, že se snažili věci změnit, aby lidé jako on dostali šanci na slušný život ve světě otevřeném všem.

To všechno jeho situaci jedině zhoršovalo. Ten soudruh aktivně pracoval na svržení firem a plutokratického státu, který je podporuje. To bylo mnohem víc, než co kdy zřejmě dělal Sabbah. Sedmá buňka nedělala nic než to, že pořádala nekonečné schůze, na kterých se mezi sebou celé hodiny hádali. Pak byla agitace, dny, kdy byli napadáni, tupeni a zahrnováni naprostým opovržením od těch, jimž se snažili pomoci. A samozřejmě protesty před továrnami a ústředími firem, číhání na politiky. Sabbah už přestal počítat, kolikrát se ocitl na špatném a velice bolestivém konci policejních elektrodůtek. Skutečný důvod, proč v tom touto dobou pokračoval, byl zbytek buňky. Mimo ni mnoho přátel neměl, už ne.

Ale neměl jinou možnost. V tomto ne.

S tou ženou se setkal před devíti lety. Prácička, která ho tu noc čekala, byla tak snadná, že by byl zločin to neudělat. Šel to toho s několika starými kamarády, které znal z doby, kdy byl členem gangu. Ukradli tenkrát v polepšovně nákla-

ďák a vyrazili s ním do ulic. Tentokrát šlo o rozvážkovou dodávku, která jezdila v noci z planetární stanice KKP do různých velkoobchodních skladišť ve městě. Byla naložená bednami s potřebami pro domácnost z Augusty, všechno ve špičkové kvalitě. Dodávka byla stará a její zabezpečení bylo pro srandu.

Pomocí slušného, zacíleného chaos-software, který jim prodal kontakt, se jim podařilo dodávku zastavit a během deseti minut ji vybrat. Sabbah si ke svému podílu dokonce po akci přibral několik domobotů.

Čekala na něho, když prošel dveřmi svého bytu, žena ve středních letech, s nevýraznými asijskými rysy. Havraní vlasy dlouhé po ramena jí místy prokvétaly šedě a na sobě měla elegantní kostým. Seděla v jeho obýváku a tvářila se, jako kdyby do toho špinavého dvoupokojového bytu patřila víc než on.

„Můžeš si teď vybrat,“ řekla, zatímco on na ni překvapeně zíral s ústy dokořán. „Buď tě v sebeobraně zastřelím, protože jsi napadl veřejného činitele při výkonu služby, nebo se dohodneme a tvůj pindour ti zůstane.“

„Kdo...“ Sabbah se mračil na své dveře a v duchu proklel jejich alarm, že ho nevaroval, když se vloupala dovnitř.

„Nebo si myslíš, že ti systém velainského veřejného zdravotního pojištění proplatí nového pindíka, Sabbahu? Právě tam ti totiž mířím, jestli sis nevšiml.“

S hrůzou uviděl, že drží v ruce jakousi trubičku z černého kovu a opravdu mu s ní míří mezi nohy. Přechytil si krabice s domoboty a pomalu je postavil na zem, až mu zakryly kyčle a nesmírně cenný osobní orgán, který se tam nacházel.

„Jestli jste od policie, tak nemůžete—“

Prudké třesnutí, které ze zbraně vyšlo, ho donutilo přikřít se. Vzduchem poletovaly kusy polystyrenového obalu a na podlahu dopadly zbytky domobota. Elektrosvalové končetiny strojku připomínajícího kraba se chvíli křečovitě svíjely a pak se bezvládně zhroutily. Sabbah na to jen zíral. „Ježišmarja.“ zašeptal. Sevřel zbývající krabici ještě pevněji.

„Je nám oběma jasné, jak si stojíme?“ zeptala se policistka.

„Ano, madam.“

„Nechci po tobě nic víc než to, abys pro mě něco udělal. Drobnost. Uděláš to?“

„Co?“

„Jednoho dne se ve vaší buňce někdo objeví a já se o tom chci dozvědět. Nemůžu ti říct, jak se bude jmenovat, protože své jméno každou chvíli mění. Ale bude chtít něco nakoupit, s největší pravděpodobností zbraně, chaos-software, vzorky nemocí nebo součástky se špatnými specifikacemi, které zkazí to, do čeho se namontují. Takový je to člověk. Velice nepřijemné individuum. Bude tvrdit, že je člen strany, a to, co dělá, dělá pro vznešenou věc. Ale lže. Je to terorista. Anarchista. Vrah. Proto chci, abys mi dal vědět, až vás navštíví. Bereš?“

Sabbahovi se nechtělo přemýšlet o jiných možnostech. Pořád měla zbraň otočenou přímo k němu a mířila do nižších partií. „Jo, jasně. Udělám to.“

„Fajn.“

„Kdy přijde?“

„Nevím. Může to být zítra. Nebo to může být za třicet let. Možná nepřijde nikdy. Nebo ho možná chytím, ještě než se dostane na Velaines.“

„Ehm, tak jo.“

„Teď se otoč.“

„Cože?“

„Slyšel jsi.“ Vstala, ale tou malou zbraní na něho mířila dál. Sabbah se zdráhavě otočil čelem ke dveřím. Chytila ho za ruce a přinutila ho, aby krabici s domobotem pustil. Kolem zápěstí se mu obtočil studený pásek malmetalu a okamžitě mu je znehybnil. „Co to sakra...“

„Jsi zatčen za krádež.“

„To si děláte prdel, ne? Řekl jsem, že vám pomůžu. Dohodli jsme se.“ Otočil hlavu a pokusil se na ni podívat. Zbraň mu narazila na spodní čelist.

„Na ničem jsme se nedohodli. Ty ses rozhodl.“

„Tak to nebylo!“ zakřičel zlostně. „Já vám pomůžu a vy mě zachráníte před tímhle stíháním. Kristepane!“

„To se pleteš,“ řekla neoblomně. „Nic takového jsem ti neslíbila. Spáchal jsi zločin. Musíš nést následky. Musíš stanout před soudem.“

„Jdi do hajzlu, mrcho. Jdi do hajzlu. Doufám, že ten tvůj terorista vyhodí do vzduchu stovku nemocnic a škol. Doufám, že vyhladí celou tvou planetu.“

„Nevyhladí. Zajímá ho jen jedna jediná planeta. A s tvou pomocí mu můžeme zabránit, aby jí dál škodil.“

„S mou pomocí?“ Byl tak ohromený, že to slovo úplně vypísl. „Ty blbá mrcho, teď ti nepomůžu, ani kdybys mě vykourila. Měli jsme dohodu.“

„Dobrá. Oficiálně soudce požádám o shovívavost.“

„Co?“ Bylo to tak divné, že mu z toho šla hlava kolem. Ta ženská mu hned od začátku naháněla strach. Už si ani nebyl jistý, jestli je to policistka. Byla spíš jako sériová vražedkyně.

„Řeknu mu, že jsi plně spolupracoval a souhlasil, že se staneš mým informátorem. Soubor nebude zašifrovaný, až se připojí ke tvým soudním záznamům. Myslíš, že se na něj tvoji kamarádi podívají, až zjistí, že dostáváš nižší trest? Udělá jim radost, co v něm najdou? Mimochodem, kolegové už je za dnešní krádež zatkli. Čekám, že je bude zajímat, jak jsme se to dozvěděli.“

„Do prdele.“ Sabbah neměl daleko k slzám. Chtěl, aby celý tenhle zlý sen skončil. „To mi přece nemůžete udělat. Zabijou mě, absolutně. Nevíte, jací jsou.“

„Myslím, že vím. Tak co, dáš mi vědět, až se můj cíl objeví?“

A tak procedil přes zaťaté zuby: „Ano.“

A tím to na devět let skončilo. Za krádež dostal podmíněný trest a musel odpracovat dvě stě hodin veřejně prospěšných prací. Byla to jeho poslední vloupačka – nebo alespoň poslední větší věc, jinak to byly jen občasné drobné levárny. A každé tři týdny mu ve schránce jeho e-správce přistála zpráva s dotazem, jestli ten muž přišel. Pokaždé odpověděl záporně.

Bylo to už devět let, ale ta supermrcha s tím nedávala pokoj. „Čas nezahluje nic,“ řekla mu cestou na policejní stanici. Nezmínila se, co by se stalo, kdyby ji neinformoval. A on to vůbec netoužil zjišťovat.

Proto Sabbah minul několik bloků a klubovnu buňky nechal za sebou. Jeho e-správce tak bude fungovat přes kybersférový uzel, který se nenachází v blízkosti budovy. V buňce bylo několik technických typů. Jejich pohled na absolutní přístup byl tak silně idealistický, že se všichni pohybovali v těsné blízkosti anarchistických názorů: věřili, že veškeré informace by měly být volně dostupné. Kromě toho kouřili

věci, které by kouřit neměli, a většinu času, kdy byli vzhůru, trávili hrami ve smyslové virtuální realitě. Ale pravdou bylo, že když bylo třeba nabourat se v zájmu strany do nějaké databáze, měli zneklidňující zvyk, že byli sto to taky udělat. Sabbath nevylučoval, že by stranické vedení mohlo kolem klubovny buňky spustit jednoduchou sledovací operaci, místní síť se určitě nedalo věřit.

Jeho e-správce zadal kód, který od ženy dostal. Spojení nastalo okamžitě, což bylo zneklidňující, i když ne tak úplně překvapivé. Sabbath se zhluboka nadechl. „Je tady.“

*

Adam Elvin se krátce zdržel ve vestibulu Klubu zjizveného obleku, než mu hosteska uloží kabát do šatny. Sítnicové implantáty se přizpůsobily slabému osvětlení poměrně snadno a aktivovaly infračervené profilování, které mu rozpustilo stíny. Ale chtěl chvíli na to, aby se mohl pořádně rozhlédnout. Jako klub to byl vcelku standard: boxy podél stěny, každý zabezpečený e-plombovou zástěnou, v hlavním sále stoly a židle, dlouhý bar s velkým množstvím lahví na policích a malé pódium, kde tančili chlapci, děvčata a transsexuálové ze souboru Večerní andělé. Osvětlení bylo tlumené, topazové a nachové bodovky zalévaly použité tmavé dřevo úzkými, stinnými proudy světla. Hudba hrála hlasitě, fádni softwarový syntezátor udržující stálý rytmus, v němž se účinkující zbavovali oblečení. Napadlo ho, že je tady víc peněz, než by být mělo. To znamenalo ochranu.

V jednu ráno byly všechny stoly obsazené a dav ubožáků kolem pódia nadšeně mával bankovkami před obličejí a rozkroky dvou tanečnic. Několik boxů zakrývalo mihotavé silové pole. Adam se zamračil, ale dalo se to čekat. Viděl,

jak manažer odvedl jednoho z Večerních andělů k boxu. Pole zajiskřilo a vpustilo je dovnitř. Adamův ruční organizér dokázal e-plombou proniknout, ale poznalo by se, kdyby se o to pokusil.

Takové množství úkrytů znamenalo riziko. Ale opět takové, na jaké byl zvyklý. A v chráněném podniku by policii neviděli rádi.

„Promiňte,“ oslovil ho portýr. Vystupoval přátelsky. Ne že by na tom záleželo: díky buněčné restrukturalizaci byl stejně mohutný jako Adam, ale v jeho případě za objemem nebyl tuk.

„Ovšem.“

Portýr mu přejel rukama po saku a kalhotách. Ruce byly hustě pokryté otetováním, které světélkovalo vínově červeným odstínem, když na jeho těle pátraly po něčem nebezpečném.

„Mám se tady setkat s paní Lancierovou,“ řekl Adam hostesce, když ho portýr propustil. Odvedla ho po okraji hlavního sálu ke třetímu boxu od baru. Nigel Murphy už tam byl.

Na obchodníka se zbraněmi nevypadala Rachael Lancierová dvakrát nenápadně. Na sobě měla jasně červené šaty s hlubokým dekoltem. Dlouhé kaštanové vlasy měla upravené do složité vlny a mezi pramínky se třpytily malé hvězdičky. Omlazovací procedura ji vrátila do věku těsně přes dvacet, kdy byla velice atraktivní. Poznal, že prošla omlazením, možná dokonce dvakrát nebo třikrát. Prozrazoval ji přístup. Žádná skutečně dvaadvacetiletá žena nevyzařuje sebejistotu, která by byla až ledová.

Osobního ochránce jí dělal drobný hubený muž s příjemným úsměvem, stejně nenápadný, jak byla ona křiklavá. Jakmile dorazilo Adamovo pivo, aktivoval e-plombu

a překryl otevřenou stranu boxu matným platinovým závojem. Oni do klubu viděli, ale zákazníkům se ukazoval neprůhledný štít.

„Byl to pořádný seznam,“ promluvila Rachael.

Adam chvíli počkal, aby zjistil, jestli se zeptá, k čemu má sloužit, ale tak neprofesionální nebyla. „Je to pro vás problém?“

„Můžu vám to sehnat všechno. Ale musím říct, že bojují výstroj potrvá. Je to systém z policejního arzenálu; normálně opatřuji drobné zbraně lidem, kteří mají poněkud nižší ambice než vy.“

„Jak dlouho to potrvá?“

„V případě té výstroje deset dní, možná dva týdny. Nejdřív musím získat autorizovaný uživatelský certifikát.“

„Nepotřebuji ho.“

Zvedla koktejlovou skleničku, podívala se na něho přes okraj a napila se. „To mi nepomůže, protože ho potřebuji já. Podívejte, zbytek vašeho seznamu je buď ve skladu, nebo se pohybuje na černém trhu, dokážu si ho stáhnout během několika dní. Ale tu výstroj musejí dodat oficiální dodavatelé, kteří certifikát potřebují, než ji vůbec vypustí ze svého závodu.“

„Můžete ten certifikát sehnat?“

„Můžu.“

„Za kolik?“ zeptal se, než stačila spustit obchodnickou tirádu.

„Sto tisíc ve velainských dolarech. Podílí se na tom celá řada lidí a nikdo z nich není levný.“

„Zaplatím vám osmdesát.“

„Je mi líto, ale tady nejsme někde ve stánku na trhu. Já nesmlouvám. Cena je prostě taková.“

„Zaplatím vám osmdesát a zaplatím také za zabalení zbytku soupisu tak, jak potřebuji.“

Zamračila se. „A to je jak?“

Adam jí podal paměťový krystal. „Každá zbraň bude rozebraná na součástky. Ty se zamontují do různé stavební a zemědělské techniky, kterou mám nachystanou ve skladišti. Rozložení bude takové, že součástky budou při jakémkoli skenování či prohlídce neidentifikovatelné. Veškeré instrukce jsou tady.“

„S ohledem na velikost vašeho soupisu to obnáší spoustu práce.“

„Patnáct tisíc. Já nesmlouvám.“

Olízla si rty. „Jak budete platit?“

„V pozemských dolarech, hotově, ne přes účet.“

„Hotově?“

„Je to problém?“

„To, co máte na soupisu, vás bude stát sedm set dvacet tisíc. Není běžné u sebe nosit takovou spoustu peněz.“

„Záleží na zvyku.“ Sáhł do saka a vytáhl silný svazek bankovek. „Tady je padesát tisíc. Mělo by to stačit pro začátek a jako důkaz opravdovosti mého zájmu. Až budete mít soupis pohromadě, sdělte mi polohu bezpečného skladu, do kterého budu moct poslat svou techniku. Až tam dorazí, zaplatím vám třetinu zbývajících peněz. Po instalaci vám doplatím zbytek.“

Vyrovnanost Rachael Lancierové maličko zakolísala. Podívala se na svého osobního ochránce a ten vzal bankovky. „S vámi se dobře obchoduje, Huwe,“ řekla.

„Chci každodenní informace o stavu dodávky.“

„Dostanete je.“

Vrchní vyšetřovatelka Paula Myo opustila svou pařížskou kancelář tři minuty po přijetí Sabbahova hovoru. Dostat se přes město na stanici KKP jí trvalo osmnáct minut. Na další expres musela na nástupišti čekat pouhých osm minut. Na Velaines dorazila během čtyřiceti minut.

Když ji taxík dovezl do sídla tokatské metropolitní policie, čekali tam na ni dva starší detektivové, Don Mares a Maggie Lidseyová. S ohledem na to, jakou měla žádost o spolupráci od Mezihvězdného direktoriátu závažných zločinů váhu, si oba detektivové snadno zajistili zasedací místnost a čas sekčního organizéru. Kapitán jim také dal jasně najevo své očekávání, že vrchní vyšetřovatelce budou opravdu nápomocní. „Až to skončí, podá hlášení o naší operativnosti,“ řekl. „A direktoriát má politický vliv, tak buďte milí a užiteční.“

Don Mares nervózně poposedával a Maggie Lidseyová si pomocí svého e-správce vyvolala materiály o vrchní vyšetřovatelce. Virtuálním zorným polem vytvářeným jejími sítnicovými implantáty začaly plynout široké sloupce průsvitného zeleného textu. Prolétla si informace celkem rychle, bylo to spíš osvěžení toho, co už věděla, než podrobná analýza. Paulu Myo znali v policejních složkách všichni.

Organizér ústředí oba detektivy informoval, že host dorazil. Maggie zaostřila pohled na otevírající se dveře výtahu a přízračné sloupce textu zrušila. Zasedací místnost v sedmém patře ústředí metropolitní policie měla prosklené stěny, jako všechny kanceláře v tomto podlaží. Maggie ze svého místa viděla celou dispozici. Paule Myo zpočátku nikdo nevěnoval valnou pozornost, když šla hlavní chod-

bou, doprovázena dvěma kolegy z direktoriátu závažných zločinů. V bílé blůze, upraveném kancelářském kostýmu a praktických černých botách do rušného pracovního prostředí dokonale zapadala. Podle dnešních kritérií, kdy osmdesát procent populace mělo nějakou genetickou modifikaci, byla trochu malá. Ne že by jí chyběl fyzický vzrůst; bylo vidět, že odhodlaně plní cvičební režim, díky němuž udržuje svou tělesnou kondici o řád výš, než co po svých důstojnicích požadovaly nároky metropolitní policie. Maggie ji ale podezírala, že to bude spíš osobní posedlost. Husté havraní vlasy měla vrchní inspektorka sčesané rovně, takže jí splývaly kus pod lopatky. Vždycky jim dovolovala, aby se jí nahrnuly před obličej a částečně zakryly tvář. S ohledem na její proslulost to bylo pochopitelné. Ale když si ty pramínky rukou odhrnula, muži vzhlíželi od stolů a zírali, a nejenom proto, jaká byla legenda. Nadace pro lidskou skladbu na Huxleyho útočišti, která její genom tak pečlivě vytvořila, zvolila jako základ filipínské a evropské geny a obdařila ji přirozenou krásou, která byla naprosto fascinující. Díky omlazení před pěti lety vypadala, jako by jí teď bylo málo přes dvacet.

Maggie Lidseyová věděla, že by nikdy neměla nikoho soudit podle tělesné masky, ale i tak jí dělalo potíže brát tu dívku vážně, když si s ní a Donem třásla rukou. Díky velikosti a svěžímu vzhledu si Paulu Myo mohl někdo snadno splést s odrostlejší puberťačkou. Tím, co ji prozrazovalo, byl úsměv. Zdálo se, že žádný nemá.

Další dva vyšetřovatelé z direktoriátu byli představeni jako Tarlo, vysoký plavovlasý Kalifornan, a Renne Kem-pasová, Latinoameričanka z Valdivie, která měla za sebou polovinu ke čtvrtému omlazení.

Všech pět si sedlo kolem stolu a stěny zneprůhledněly. „Děkujeme vám za tak pohotovou reakci,“ řekla Paula. „Jsme tady proto, že jsem dostala tip, že na Velaines přicestoval Adam Elvin.“

„Tip od koho?“ zeptal se Don.

„Od kontaktu. Nepatří k nejspolehlivějším, ale určitě je třeba to prošetřit.“

„Od kontaktu? To je všechno?“

„Není nutné, abyste to věděl, detektive Maresi.“

„Byla jste tady před devíti lety,“ řekla Maggie. „Přinejmenším je to oficiálně zaneseno ve vašich záznamech. Z toho bych vyvozovala, že vaším člověkem je Sabbah. Je členem socialistické strany, stejně jako byl Elvin.“

„Výborně, detektivko.“

„Dobrá, jsme tady, abychom Vám pomáhali,“ řekla Maggie. Měla pocit, jako by prošla nějakým testem. „Co potřebujete?“

„Pro začátek dvě sledovací akce. Elvin kontaktoval muže jménem Nigel Murphy ze sedmé buňky zdejší socialistické strany tady ve městě. Potřebujeme ho mít pod soustavným dohledem, virtuálním i fyzickým. Elvin sem přijel získat zbraně pro teroristickou skupinu Bradleyho Johanssona. Ten Murphy bude jeho spojka na místního ilegálního obchodníka, takže nás může dovést k oběma. Jakmile získáme kontakt, můžeme Elvina a obchodníka zadržet při předávce.“

„Všechno to zní až moc snadně a rutinně,“ poznamenala Maggie.

„Takové to nebude,“ promluvil Tarlo. „Elvin je hodně dobrý. Jakmile se nám ho podaří identifikovat, budu potřebovat tým detektivů, který pomůže zpětně vysledovat

každý jeho pohyb od okamžiku, kdy přijel. Je to lstivý parchant. Nejdřív ze všeho si zařídí únikovou cestu pro případ, že by mu tenhle kšeft bouchl pod rukama. Musíme ji najít a zablokovat.“

„Vy přece víte všechno, ne?“ řekl Don Mares. „Co dělá, kde je. Překvapuje mě, že nás vůbec k něčemu potřebujete.“

Paula mu věnovala krátký pohled a pak přenesla svou pozornost k Maggie. „Nějaký problém?“

„Ocenili bychom trochu víc informací,“ odpověděla Maggie. „Například to, jestli máte jistotu, že je tady proto, aby kontaktoval obchodníka se zbraněmi.“

„Je to jeho práce. Touto dobou vlastně nic jiného nedělá. Stranu jako takovou prakticky pustil k vodě. Jistě, místní buňce hodí nějakou tu kostičku, aby ji odměnil za spolupráci. Ale od Abadanu se na činnosti hnutí reálně nepodílí. Nejvyšší vedení strany se ho a celé skupiny aktivního odporu po tom fiasku fakticky zřeklo. A tehdy se dal dohromady s Bradleyem Johanssonem. Vedle toho, co páchají na Vzdálené, může Abadan vypadat jako docela slabá káva.“

Don Mares se vesele zazubil. „Už se vám podařilo získat nějaké peníze zpět?“

Tarlo a Renne po něm vrhli nepřátelské pohledy. Paula Myo se na něho podívala, ale neřekla nic. Don se postavil jejímu pohledu přímo, nedal na sobě znát žádné výčitky.

„Je pravděpodobné, že bude ozbrojený?“ zeptala se Maggie. Očima Dona zpražila. Dovedl se chovat jako idiot, i když šlo všechno hladce, a dnes to vypadalo, jako by se překonával, aby to dokázal.

„Elvin u sebe pravděpodobně bude mít malou zbraň,“ řekla Renne Kempasová. „Ale jeho hlavní zbraní je jeho

zkušenost a lstivost. Pokud dojde na nějaký fyzický konflikt, on ho nezačne. Budeme muset pečlivě prověřit toho dodavatele zbraní, mají sklon se uchýlovat k násilí.“

„Takže peníze žádné,“ pokračoval Don. „Ani po – jak už je to dlouho – sto třiceti letech?“

„Potřebuji také, aby se vaše kancelář pokusila vypátrat Elvinovu vývozní cestu. Bezpečnostní divize KKP jí při tom poskytne plnou součinnost.“

„Spojíme se s naším velitelem, aby na to někoho přidělil,“ řekla Maggie. „Už jsme vám zařídili kancelář a přístup k sekčnímu organizéru.“

„Děkuji. Za dvě hodiny bych ráda předala instrukce sledovacím týmům.“

„Je to hodně narychlo, ale myslím, že to pro vás můžeme zajistit.“

„Děkuji.“ Paula neodtrhla pohled od Maggie. „Ne. Zatím jsem žádné peníze zpátky nezískala. Většina jich jde na nákupy zbraní, jako je tento, takže je obzvláště těžké je vystopovat a dostat zpět. A tak blízko jsem se k němu nedostala už dvacet let. Budu proto silně zklamaná, pokud to teď někdo podělá. Může to znamenat konec kariéry.“

Don Mares se pokusil odbýt hrozbu úšklebkem, ale moc se mu to nepodařilo. Maggie usoudila, že důvodem bylo to, že si uvědomil totéž co ona. Paula Myo se nikdy neusmívá proto, že nemá smysl pro humor.

*

Adam právě končil s poměrně okázalou časnou snídaní v hotelu Westpool, když ho e-správce informoval, že mu do schránky dorazila nepodepsaná zpráva. Přišla z jednorázové unisférové adresy a text, který obsahovala, byl za-

šifrován kódem využívajícím klíč, podle něhož odesilatele okamžitě identifikoval: Bradley Johansson.

Navenek Adam klidně dopil kávu, zatímco číšníci přecházeli po restauraci a obsluhovali jiné hosty. Ve virtuálním zorném poli si zprávu připravil k dešifrování. Náramkový organizér nosil na levé ruce. Byl to jednoduchý pásek z matného malmetalu, který se nepřetržitě ohýbal a roztahoval, aby si udržel plný kontakt s jeho kůží. Na jeho vnitřním povrchu byl i-bod napojený na jeho Otetování, které bylo zase bionicky propojeno s nervovými vlákny v jeho ruce. Rozhraní jeho virtuální zrak zpodobnil jako přízračnou ruku, kterou si upravil, aby byla bledě modrá a měla ostré nachové nehty. Každému drobnému pohybu jeho ruky z masa a kostí odpovídal měřítkově zvětšený virtuální pohyb, který mu umožňoval vybírat ikony a manipulovat s nimi. Ve Společenství to byl standardní systém, jenž umožňoval každému, kdo si mohl dovolit Otetování, přímé propojení s planetární kybersférou. Odhadoval, že většina byznysmenů snídajících kolem něho tiše komunikuje přes rozhraní se svými kancelářskými organizéry. Měli ten zasněný výraz.

Vytáhl z úschovy ve náramkovém organizéru ten správný klíč reprezentovaný ikonou Rubikovy kostky, jíž bylo třeba otáčet tak dlouho, až z povrchových čtverců vytvořil patřičný obrazec. Kostka se otevřela a on vhodil ikonu zprávy dovnitř. Přes virtuální zorné pole mu proběhla jediná řádka černého textu: **Paula Myo je na Velaines.**

Adam měl co dělat, aby mu šálek kávy nevypadl z ruky. „Sakra!“

Několik okolních hostů se po něm podívalo. Zaškubal rty v omluvném úsměvu. Organizér již zprávu vymazal a teď

prováděl složitou proceduru přepisu uzlů pro případ, že by jej někdy prošetřoval forenzní obnovovací systém.

Adam nikdy nezjistil, odkud Bradley získává informace. Ale vždycky byly naprosto spolehlivé. Měl by misi ihned ukončit.

Jenže... plánování a organizace zabraly osmnáct měsíců. Na tuctu planet zřídil zastírací firmy, přes které se měl uskutečnit falešný vývoz techniky na Vzdálenou, vymýšlel trasy a měnil je, aby nevzniklo podezření a nedala se dohledat žádná stopa. Na přípravy padla spousta peněz. A Strážci by nedostali další dodávku zbraní, dokud by ji nezařídil. Než se do toho pustí, potřeboval vědět, kde vznikl problém tentokrát.

Kromě toho byli velice blízko. Rachael Lancierová mu v posledním hovoru potvrdila, že má pohromadě dvě třetiny soupisu. Tak blízko.

*

Auto dovezlo Maggie Lidseyovou do podzemního parkoviště v budově ústředí hodinu předtím, než jí měla začít služba. Od začátku případu pracovala přesčas. Nedělala to jen proto, aby se Paule Myo vlichotila, hodně se toho od vrchní vyšetřovatelky učila. Pozornost, jakou věnovala detailům, byla až neuvěřitelná. Maggie byla přesvědčená, že musí mít kromě dodatečných paměťových článků také organizované implantáty. Žádný aspekt operace nebyl tak drobný, aby o něj neprojevila zájem. Městské legendy rozhodně nepřeháněly, když popisovaly její oddanost. Výťah ve vestibulu ji proskenoval, aby potvrdil její totožnost. Teprve potom sjela do pátého podzemního patra, kde se nacházela operační centra. Tým nasazený na Elvina nesl kódové označení Zátah a měl přidělenou místnost 5A5. Maggie

prošla dalším skenerem, než se silná deska dveří odsunula stranou a pustila ji dál. Uvnitř vládlo šero. Prostor zabíraly tři řady stanovišť, kde operátory obklopovaly vysoké holografické portály. Každý žil soustavou obrazů a datových pásů. Laserové světlo se z nich linulo jako bledý duhový opar. Letmý pohled na portál nejbližše dveřím ukázal Maggie známé obrazy budov, z nichž Rachael Lancierová řídila svůj autosalón, a záběry ze dvou stínových aut týmu, na nichž bylo vidět taxi Adama Elvina, které sledovali při průjezdu centrem města.

Maggie požádala o aktualizaci a rychle vstřebala data získaná přes noc. Mezi nimi vyčnívala šifrovaná zpráva doručená Elvinovu e-správci prostřednictvím uzlu hotelu Westpool. Uviděla Paulu Myo, jak sedí u svého stolu na druhém konci místnosti. Vypadalo to, že vrchní vyšetřovatelce stačí spát nanejvýš dvě hodiny denně. Nechala si do kanceláře nastěhovat skládací lehátko, ale nikdy je nepoužila dřív než hodinu poté, co se oba hlavní cíle na noc uložily k spánku. A pokaždé byla vzhůru o hodinu dřív, než obvykle vstávaly. Noční směna měla trvale platný příkaz ji probudit, pokud by se stalo něco nezvyklého.

Maggie šla za ní, aby se zeptala na tu zprávu.

„Přišla z jednorázové adresy v unisféře,“ řekla Paula. „Softwaroví forenzní specialisté z direktoriátu vystopovali její vstupní bod až do veřejného uzlu v kybersféře Dampieru. Tarlo jedná s místní policií, aby to prošetřila, ale nečekám zázraky.“

„Vy dokážete vystopovat jednorázovou adresu?“ zeptala se Maggie. Odjakživa si myslela, že je to nemožné.

„V omezené míře ano. Ale je to k ničemu. Zpráva byla odeslána zpožděně. Ten, kdo ji nahrál, byl už dávno pryč.“

„Dá se zašifrování zprávy prolomit?“ zeptala se Maggie.

„Vlastně ne, odesílatel použil šifrování pomocí složené geometrie. Vznesla jsem žádost na VI, ale odpověděla, že nemá k dispozici prostředky k tomu, aby mi ji dešifrovala.“

„Vy jste mluvila s VI?“ otázala se Maggie. To bylo působivé. Vědomá inteligence zpravidla nevstupovala v kontakt s jednotlivci.

„Ano.“

Nic dalšího se evidentně čekat nedalo.

„Aha,“ řekla Maggie. „Jistě.“

„Byla to krátká zpráva,“ řekla Paula. „To omezuje, co mohlo být jejím obsahem. Tipovala bych buď varování, pokyn k akci nebo stopku.“

„Od nás neuniklo nic,“ prohlásila Maggie. „Jsem si tím jistá. A oni si nás nevšimli.“

„Vím. Zdá se, že samotný původ vylučuje chybu některého vašeho policisty.“

„Je pravda, že socialistická strana má celou řadu kvalitních kybernetických odborníků. Mohli si všimnout našich kontrolorů pověšených na Murphyho e-správce.“

Paula Myo si promnula rukou čelo. Tlačila tak, že jí kůže udělala vrásky. „Možné to je,“ připustila. „Musím však zvážit i jiné faktory.“

„Ano?“ pobídla ji Maggie.

„Je mi líto, ale to je tajné.“ Byla sice unavená, ale neměla v úmyslu se nikomu se svými obavami svěřovat. Ale jestli je Maggie doopravdy detektiv, měla by na to přijít sama.

Jak řekl Mares, sto třicet let bez zatčení byla nepříjemně dlouhá doba. S ohledem na prostředky, které mohla Paula proti Bradleymu Johanssonovi nasadit, to bylo fakticky nemožné. V průběhu desetiletí musel Johanssonovi

a jeho společníkům někdo hodně pomáhat. Jen málo lidí vědělo, co Paula každý den dělá, takže to logicky byl někdo mimo direktoriát. Ale za dobu, co ten případ dostala, se vedení sedmnáctkrát vyměnilo. Těžko v něm pokaždé mohli být Johanssonovi tajní sympatizanti. Zbývala jí tak celkově kalnější zóna Významných rodin a mezihvězdných dynastií, obchodníci s mocí, jací se našli vřdycky nablízku.

Samozřejmě udělala všechno, co bylo v jejích silách, nastrožila pasti, spustila identifikační léčky, záměrně vypustila dezinformace, zřídila neoficiální komunikační kanály, vybudovala si rozsáhlou síť mezi politickými vrstvami, získala spojence v jádru vlády Společenství. Dosavadní výsledky byly minimální. Zás tak moc ji to netrápilo, neboť věřila, že je schopná dotáhnout případ do konce. Větší starosti, než všechno ostatní, jí dělal důvod, proč by někdo, natož pak někdo, kdo disponuje skutečným bohatstvím a mocí, chtěl chránit teroristu jako Johansson.

„To má logiku,“ připustila s náznakem zdráhavosti Maggie. Věděla, že za mlčením vrchní vyšetřovatelky se skrývá úžasný příběh. „Co tedy chcete v souvislosti s tou zprávou podniknout?“

„Bezprostředně nic,“ odpověděla Paula. „Prostě počkáme a uvidíme, co teď Elvin udělá.“

„Můžeme je už zatknout všechny. Arzenál uskladněný u Lancierové by stačil na rozpoutání války.“

„Ne. Prozatím nemám důvod Elvina zatýkat. Chci počkat, až se operace dostane do fáze aktivního pašování.“

„Abadan byl i jeho práce. Dívala jsem se do materiálů na direktoriátu. Zaznamenaných svědectví je dost, aby to dokázalo jeho podíl, i kdyby měl sebelepšího právníka. Co víc k jeho zatčení potřebujete?“

„Potřebuji, aby ty zbraně odešly. Potřebuji jejich trasu a cíl. Odhalí mi to celou síť, kterou Strážci využívají. Elvin je důležitý hlavně proto, že mě může dovést k Johanssonovi.“

„Zatkněte ho a nechte mu extrahovat vzpomínky. Jsem přesvědčená, že soudce by direktoriátu takový příkaz schválil.“

„Nečekám, že takovou možnost dostanu. On ví, co se stane, jestli ho dostanu do vazby. Buď spáchá sebevraždu, nebo mu paměť vymaže implantát.“

„Tím si nemůžete být jistá.“

„Je to fanatik. Neumožní nám přístup ke svým vzpomínkám.“

„Opravdu tomu věříte?“

„Já bych to tak udělala,“ odvětila jednoduše Paula.

*

Paula před střídáním směn informovala sledovací týmy a vysvětlila jim podezření, která v souvislosti se zašifrovanou zprávou chová. „Naše priority se tím lehce mění,“ řekla. „Pokud se jednalo o odvolání akce, Elvin zamíří na stanici KKP. Potřebuji, aby tam měla trvalou hlídku jednotka policistů, která by ho zadržela, pokud se pokusí odjet. Detektive Maresi, ujmete se toho, prosím?“

„Ovšem, zajdu za velitelem, aby nám přidělil víc osob.“ Za ten týden, co operace běžela, Don Mares svůj přístup lehce změnil. Nic nenapadal, neprojevoval vůči Paule nesouhlas, ale stejně tak do operace nedával žádné zvláštní nasazení. Smířila se s tím; nízká kvalifikovanost je tíživou konstantou orgánů vymáhajících právo po celém Společenství.

„Naší druhou možností je pokyn k akci,“ pokračovala Paula. „V tom případě musíme být připraveni zasáhnout.“

Vaše úkoly se nijak nezmění, ale připravte se na okamžité nasazení. Třetí možnost není tak dobrá: někdo ho varoval, že ho sledujeme.“

„Nesmysl,“ ozval se Don Mares. „Tak neopatrní nejsme.“ Policisté z týmu ho podpořili souhlasným mručněním.

Tarlo se na Renne letmo ušklíbl. Šéfka každou policejní jednotku, se kterou pracovala, motivovala k vysoké úrovni profesionality. Nikdo z nich nechtěl být známý jako ten, kdo ji zklamal.

„Zní to sice nepravděpodobně, ale musíme to vzít v úvahu,“ trvala na svém Paula. „Buďte velice opatrní a neriskujte prozrazení. Ten člověk je chytrý. Dělá to už čtyřicet let. Jestli někoho z vás uvidí dvakrát za týden, pozná, že ho sledujete. Nenechte se od něho zahlédnout. Nedovolte mu zahlédnout auto, které používáte. Zajistíme širší výběr aut, abyste je mohli střídat častěji. Chyby si nemůžeme dovolit.“ Úsečně na ně kývla. „Dnes se připojím k prvnímu týmu. To je všechno.“

Zatímco ostatní policisté opouštěli operační centrum, Don Mares a Maggie Lidseyová zamířili k ní. „Jestli vás zpozoruje, bude to opravdu konec hry,“ řekl Don Mares.

„Vím o tom,“ odpověděla Paula. „Ale potřebuji být blízko. Když člověk sedí tady, některé věci prostě nevyřídí. Chtěla bych, abyste se funkce vrchního koordinátora dnes ujal vy.“

„Já?“

„Ano, kvalifikaci na to máte, už jste zátažům v minulosti velel.“

„Dobrá.“ Snažil se neusmát se.

„Maggie, vy půjdete se mnou.“

Adama Elvina dostihli při zdánlivě nahodilé procházce Burghalským parkem. Většinu dní dělal ráno něco podobného, šoural se širokým otevřeným prostorem, kde bylo pro tým obtížné ho nenápadně pěšky sledovat.

Paula a Maggie čekaly vzuadu v desetimístném voze zaparkovaném na severním konci Burghalského parku. Ostatní vozidla měl tým rovnoměrně rozmístěna po obvodu a tři pěší policisté využívali sítnicové implantáty ke sledování jeho polohy, aniž se v libovolném okamžiku přiblížili pod pět set metrů. Celou dobu ho měli zaměřeného. Burghal byl obrovská plocha uprostřed města s jezírky, hřišti, pěšinami a dlouhými alejemi stromů přivezených z více než sedmdesáti různých planet.

„Dvakrát už se na své trase otočil o sto osmdesát stupňů,“ poznamenala Maggie. Sledovaly záběry přenášené ze sítnicových implantátů na malé obrazovce ve voze.

„To je u něho normální,“ řekla Paula. „Má svoje zvyky. Jsou to možná dobré zvyky, ale každá rutina člověka nakonec prozradí.“

„Tak se vám ho podařilo vystopovat?“

„Jo. Nikdy nepoužívá stejnou planetu dvakrát. A skoro vždycky využívá pro zařízení prvního setkání s obchodníkem Mezihvězdnou socialistickou stranu.“

„Takže jste ze Sabbaha udělala svého informátora a čeka.“

„Ano.“

„Devět let. Pane jo. Kolik takových informátorů máte, a na kolika planetách?“

„Tajná informace.“

„Ale děláte to tak, že je za jejich zločin vždycky zatknete. To není přístup, jak získat spolupracující informátory. Na to, jak je ten případ důležitý, hodně riskujete.“

„Porušili zákon. Musejí jít před soud a nést za svůj zločin odpovědnost.“

„Krucí, vy tomu vážně věříte, co?“

„Byla jste v mých oficiálních záznamech. Třikrát za dobu, co tento případ začal.“

Maggie věděla, že rudne.

*

Toho dne Adam Elvin skončil procházku v Burghalském parku a zajel si taxíkem do malé italské restaurace na východním břehu řeky Guhal, která se klikatila východními čtvrtěmi města. Během vydatného a poklidného oběda zavolal Rachael Lancierové. Metropolitní policii samozřejmě nedělalo potíže hovor zachytit.

Elvin: Něco se děje. Potřebuji s vámi znovu mluvit.

Lancierová: Vůz, který jste si přál, je téměř připraven k vyzvednutí, pane Northe. Doufám, že na vaší straně žádný problém není.

Elvin: Ne, s vozem problém není. Jen s vámi potřebuji probrat specifikace.

Lancierová: Specifikace jsme si odsouhlasili. Stejně jako cenu.

Elvin: Na jednom ani na druhém se nic nemění. Prostě s vámi potřebuji osobně mluvit a vyjasnit si některé detaily.

Lancierová: Nejsem přesvědčená o tom, že to je dobrý nápad.

Elvin: Obávám se, že je to nezbytné.

Lancierová: Tak dobrá. Mé oblíbené místo znáte. Budu tam dnes v obvyklém čase.

Elvin: Děkuji.

Lancierová: A ať je to doopravdy tak důležité, jak říkáte. Paula zavrtěla hlavou. „Rutina,“ řekla nesouhlasně.

*

Na Klub zjizveného obleku se zaměřilo osmnáct policistů. První tři vyslal Don Mares do dvou minut po rozhovoru. Klub samozřejmě nebyl otevřený, jejich úkolem bylo najít si v okolí tři pozorovací stanoviště a zakopat se.

V osm hodin večer dorazili dva lidé od Lancierové, provedli vlastní kontrolu a pak zavolali šéfce zpátky.

Když v jednu po půlnoci konečně přijel Adam Elvin, deset policistů už bylo uvnitř. Stejně jako předtím se jim podařilo zapadnout natolik dobře, aby žádného z nich neodhalil. Někteří hráli roli manažerských typů hledajících po dlouhém dni v kanceláři nějaké povyražení. Tři se motali kolem pódia, stejní jako ostatní zoufalci, kteří horečně mávají ušmudlaným dolary na nádherná těla Večerních andělů. Jednomu se dokonce podařilo sehnat práci; vyzkoušel si, jaké to je dělat číšníka, a dostával slušná spropitná. V jednom z boxů seděla Renne Kempasová, chráněná před spatřením mlhavou e-plombou.

Zbytek týmu byl venku, připravený zahájit sledovačku, až schůzka skončí. Paula, Maggie a Tarlo parkovali o ulici dál v otlučené staré dodávce, která měla na boku logo firmy zajišťující domácí práce. Dvě obrazovky, které měli vzadu, ukazovaly záběry pořízené policisty v klubu. Rachael Lancierová byla již ve svém boxu, tentokrát jiném. Doprovázel ji její vychrtlý osobní ochránce. V ústředí ho identifikova-

li jako Simona Kavanagha, muže s velice dlouhým záznamem odsouzení za drobné trestné činy. Ty pocházely ze tří desítek let a téměř všechny byly spojené s násilím. Když přišel, dvakrát box zkontroloval, jestli v něm nejsou nějaké skryté elektronické nebo bioneurální obvody. Pasivní senzory, které u sebe měli policisté nablízku, se málem strhaly. Používal nějakou důmyslnou techniku – což se dalo u někoho, kdo pracuje pro obchodníka se zbraněmi, čekat.

Paula se dívala, jak si Lancierová a Elvin váhavě potřásl rukou. Obchodnice se zbraněmi věnovala svému zákazníkovi nevlídný pohled, načež se kolem boxu zapnula e-plomba. Její stínění okamžitě posílila zařízení aktivovaná Kavanaghem. Jedno z nich byl nezákonně silný pulsátor schopný uvařit mozkové ganglie veškerého hmyzu v poloměru čtyř metrů.

„Dobrá,“ řekla Paula. „Tak se podíváme, co bylo pro pana Elvina tak důležité.“

Metr nad stolem v boxu se v chlupaté umělohmotné látce nástěnné rohože drželo bratationské šidélko. Mezi červenozelenými umělými vlákny bylo jeho průsvitné, dva milimetry dlouhé tělo prakticky neviditelné. Kromě toho, že jeho tělo mělo vlastnosti chameleona, je evoluce na jeho planetě vybavila jedinečným nervovým vláknem, které využívalo jako primární transmitter fotoluminiscenční molekulu, takže byla vůči pulsátoru imunní. V porovnání s normálním šidélkem mělo jen poloviční očekávanou délku života, protože malá specializovaná firma na objednávku direktoriátu upravila jeho genetický kód a nahradila polovinu jeho trávicího vaku složitější organickou strukturou z receptorových buněk. V břicho mělo zbytnělou žlázu vylučující superjemné pavučinové vlákno.

Když přiletělo ze sousedního boxu, vlákno táhlo za sebou. Slaboučké nervové impulsy z receptorových buněk teď postupovaly vláknem do standardnějšího poloorganického procesoru, který měla v kapse saka Renne.

Uprostřed Pauliny obrazovky se vytvořil zrnitý šedobílý obraz. Dívala se na hlavy tří osob sedících kolem stolu v boxu.

„Tak co se sakra stalo?“ zeptala se Rachael Lancierová. „Nečekala jsem, že se setkáme dřív, než bude zakázka zkompletovaná, Huwe. Tohle se mi nelíbí. Znervózňuje mě to.“

„Mám jisté nové instrukce,“ řekl Elvin. „Jak jinak jsem vám je měl dopravit?“

„Dobrá, o jaké instrukce se jedná?“

„Několik doplnění seznamu. Významných.“

„Pořád se mi to nelíbí. Nejraději bych to celé odvolala.“

„To byste neudělala dobře. Zaplatíme vám za vzniklé komplikace.“

„Já nevím. Ta komplikace je kurevsky velká. Stačí, aby mi kolem firmy prošel jeden podezřívavý policajt, a jsem v prdeli. Je tam nahromaděná spousta zboží. Drahého zboží.“

Elvin si povzdechl a sáhl do kapsy. „Jako náplast na komplikace.“ Položil na stůl svazek bankovek o velikosti cihly a přistrčil je k Simonu Kavanaghovi.

Osobní ochránce se podíval na Lancierovou a ona souhlasně přikývla. Nato si bankovky strčil do kapsy saka.

„Tak dobrá, Huwe, jaké zboží potřebujete tentokrát?“

Elvin zvedl černý kotouček paměťového krystalu a ona si ho od něj vzala.

„Tohle je naposledy,“ řekla. „Nic jiného se nemění. Je mi jedno, co budete chtít a kolik zaplatíte, rozumíte? Tohle

je konec tohoto obchodu. Pokud budete chtít něco dalšího, bude to muset počkat na příště. Jasně?“

„Jistě.“

Paula se opřela o tenké, stárnoucí polstrování sedadla dodávky. Na obrazovce Adam Elvin vstal a chystal se odejít. E-plomba boxu se zamihotala a propustila ho.

„Bylo to špatně,“ řekla.

Maggie se na ni zamračila. „Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, že nešlo o žádné dodatky k seznamu. To, co na tom paměťovém krystalu ve skutečnosti je, nebude soupis.“

„Co tedy?“

„Nějaké instrukce.“

„Jak to můžete vědět? Myslela jsem, že to zapadá do toho, co se stalo.“

„Viděla jste, jak zareagoval na zprávu u snídaně. Kamera dokonale zachytila jeho výraz. Byl to pro něho šok. Základní pravidlo takového obchodu je, že takto pozdě se nic nemění. Lidi to velice znervózňuje. Reakce Rachael Lancierové je ukázkový příklad. A znervózňovat dodavatele zbraní není dobré. U takto velkého obchodu jsou všichni už tak dost napnutí. A Elvin to ví.“

„No a? Tak ho šokovalo, že jeho šéfové chtějí něco změnit.“

„Tomu nevěřím.“

„Co tedy chcete dělat?“

„Nic, co bychom dělat mohli. Pokračovat ve sledování. Dál čekat. Ale myslím si, že o nás ví.“

*

Zpráva o zakrytí Dysonu Alfa dorazila o dva dny později kolem desáté dopoledne. Dominovala veškerému zpravodajství a přehledům aktuálních událostí. Překvapivě velký počet obyvatel Velaines měl svůj názor na objev i na to, co by se s ním mělo dělat.

Maggie věnovala polovinu své pozornosti expertům, vážným i potrhkým, kteří se ve zpravodajství objevovali, zatímco sama seděla v podzemním operačním centru. V pořadech se znovu a znovu opakoval okamžik, kdy hvězda zmizela z dohledu. Naskakující grafy zjednodušovaly pro širokou veřejnost, co se stalo.

„Myslíte si, že Elvina mohlo vystrašit to?“ zeptala se Maggie. „Strážci identity nás koneckonců mají před mimozemšťany chránit.“

Paula pohlédla na portál, kde běžel rozhovor s Dudleym Bosem. Starý astronom se prostě nedokázal přestat usmívat. „Ne. Ověřovala jsem to. Zpráva byla odeslána o půl dne dřív, než Bose událost potvrdil. Každopádně nechápu, jak by se zakrytí Dysonu mohlo týkat Strážců. Jejich hlavním zájmem je mimozemský Hvězdoplavec a to, jak manipuluje s vládou.“

„Jistě, chodí mi jejich propaganda. Kruci, pokaždé se do autora té zprávy zamiluju.“

„Budte ráda, že jím nejste. Na ty podvodníky sbírám materiály taky.“

„Takže je toto okamžité uzavření netrápí?“

„Ne. K uzavření Dysonu došlo před tisícovkou let, je to prehistorie. Pro Strážce bezvýznamná.“

„Vy o nich víte hodně, co?“

„Asi tak všechno, co se vědět dá, aniž by mezi ně člověk vstoupil.“

„Jak se tedy stane, že někdo jako Adam Elvin skončí u toho, že pracuje pro teroristickou frakci?“

„Musíte pochopit, že Bradley Johansson je v podstatě charismatický blázen. Celé hnutí Strážců identity je jednoduše jeho soukromý kult osobnosti. Označuje se za politické hnutí, ale to je jen součást klamu. Smutné je, že do něho zlákal stovky lidí, a nejenom na Vzdálené.“

„Včetně Adama Elvina,“ utrousila Maggie.

„Ano, včetně Elvina.“

„Jak jsem mohla Elvina poznat, je chytrý. A podle jeho záznamů je radikálnímu socialismu opravdu oddaný. Určitě není tak naivní, aby Johanssonově propagandě věřil.“

„Můžu se jenom domýšlet, že se Johanssonovi podřizuje. Elvin potřebuje ochranu, jakou Johansson poskytuje, a pro jeho milovanou stranu je to spojení do jisté míry výhodné. Ale taky je možné, že se jen snaží vzkřísit minulou slávu. Nezapomínejte, že je to psychotik. Svými teroristickými aktivitami zabil již stovky lidí a každá z těchto dodávek zbraní s sebou přináší možnost dalších obětí. Nečekejte, že jeho motivy budou založené na logice.“

*

Sledování pokračovalo dalších jedenáct dní. Ať už byly do-
datečné položky, o něž Adam Elvin požádal, jakékoli, zdá-
lo se, že Rachael Lancierová má s jejich obstaráním potíže.
Do zadní kanceláře za ní chodily na krátké soukromé ná-
vštěvy různé pochybné kontakty. I když se tým technické
podpory tokatské metropolitní policie snažil velmi usilov-
ně, propašovat dovnitř infiltrační zařízení se mu nepodaři-
lo. Kancelář Lancierové byla až příliš dobře odstíněná. Si-
lovým polem na úrovni vojenského, které ji obklopovalo,

nedokázala proniknout ani šidélka. Také její skladiště byla dobře chráněná, přesto se týmu podařilo s jistotou určit dvě, ve kterých jsou ukryty zbraně. Několik modifikovaných hmyzích jedinců proniklo dovnitř a stačilo se v rychlosti porozhlédnout, než podlehl buď pulsátorům nebo elektronovým sítím.

Týmy druhého sledu se na dodavatele při odchodu nalezly a pozorovaly, jak probíhá kompletace jejich části zbraní a techniky před dodávkou do sídla firmy Lancierové. Pečlivě zaznamenávaly a dokumentovaly celou podzemní strukturu zločineckého černého trhu se zbraněmi na Velaines, aby byly připraveny na razii, kterou celá operace skončí.

Jedenáctého dne pozorovatelé zaznamenali hovor Adama Elvina do skladiště ve městě, kterým odsouhlasil převoz zemědělských strojů do firmy Lancierové.

„To je ono,“ prohlásil Tarlo. „Připravuji je na odeslání.“
„Je to možné,“ uznala Paula.

Z druhé strany operační místnosti jí Mares adresoval jen povzdech. Přesto požádala, aby zatýkácí týmy přešly do pohotovostního režimu.

Maggie byla v jednom z aut zaparkovaných v blízkosti autosalonu. Když dorazilo osm nákladáků, do výšky naložených zemědělskou technikou, poslala záběry do operačního centra. Široké brány v plotě obepínajícím areál autosalonu se rychle otevřely a vpustily je dovnitř. Nastalo krátké zdržení, když jiné auto Lancierové ve stejnou dobu vyráželo na zkušební jízdu. Legálnímu podnikání se po celou dobu dařilo dobře, praví zákazníci si každý den odváželi až tucet aut. Prodeje se točily.

Všech osm nákladních aut zajelo do největšího skladiště, které měla Lancierová k dispozici. Jakmile bylo uvnitř

poslední, vrata se spustila dolů. Sensory, jimiž sledovací tým místo obšancoval, ohlásily okamžitou aktivaci stínících systémů.

„Kde je teď Elvin?“ zeptala se Paula.

Tarlo jí ukázal záběry, na kterých jejich primární cíl dojídal oběd v restauraci v centru města. Paula si sedla z boku k jednomu panelu a za pomoci senzorů, jimiž byly vybaveny sledovací týmy, jej pozorovala.

Po obědě se Elvin prošel po jedné z obchodních ulic. Používal obvyklou taktiku, aby zkusil zjistit, jestli na sobě nemá někoho pověšeného. Po návratu do hotelu si začal balit kufr. V pozdních odpoledních hodinách sjel do baru a objednal si pivo. Při jeho pití sledoval portál na konci pultu, kde běžel rozhovor Alessandry Baronové s Dudleyem Bosem. V podvečer, právě když slunce zapadalo za obzor, za ním dolů dorazil kufr a on se odhlásil z hotelu.

„Dobrá,“ ozvala se týmům Paula. „Zdá se, že to začíná. Všem: zaujměte pozice fáze jedna.“

Don Mares byl v jednom ze čtyř aut nasazených na Elvinovo sledování. Čekal sto metrů od hotelu a viděl mohutného muže vyjít z vestibulu. Na žádost Elvinova e-správce přijelo taxi. Než nastoupil, jeho kufr ztěžka vyjel na zadní plošinu pro zavazadla.

„Zůstaň na místě, Done,“ řekla Paula. „Instalujeme do řídicí jednotky taxíku skrutátor. A už to máme, řekl mu, aby ho zavezl na 32. ulici.“

„To není v blízkosti autosalonu,“ zaprotestoval Don Mares, když jejich auto zahájilo pronásledování.

„Vím. Čekej, nic víc.“ Paula se otočila k videu a datům z autosalonu. Rachael Lancierová a deset jejích lidí teď by-

li ve skladišti s nákladáky chráněném e-plombou. Zbytek zaměstnanců poslali domů, jako normálně na konci dne.

Z panelu na Paulu začala z datových displejů blikat nálehavá upozornění. „Vida, to je zajímavé. Elvin nahrává do řídicí jednotky taxíku nějaký infiltrační software.“ Dívala se, jak se policejní program vymazal, než se nový vetřelec stačil zabydlet a prohledat operační systém.

„Mění směr,“ oznámil Don Mares. Z jeho hlasu bylo slyšet rozrušení.

„Zachovejte klid a zůstaňte s ním,“ řekla Paula. „Ale moc se nepřibližujte, máme ho pokrytého.“ Ze šesti obrazů taxíku, které jí velký portál terminálu ukazoval, pocházel ze sledovacího vozu jen jeden. Všechno ostatní byly záběry kamer městského bezpečnostního systému, které pokrývaly všechny ulice a třídy ve městě. Ukazovaly, jak taxík plynule projíždí dopravní špičkou.

Elvin mu musel přikázat, aby přidal. Vůz začal zrychlovat.

„Nebuďte nápadní,“ zašeptala Paula sledovacímu týmu, když taxík ostře zahnul doprava. Byl teď dobrých sto padesát metrů před prvním pronásledujícím vozidlem. V souladu se standardní taktikou sledovačky první vozidlo stáhli. Paula sledovala mapu ulic s jasnými tečkami a viděla, jak se přeskupili, aby taxík obklíčili.

Elvin znovu zabočil doprava a pak rychle doleva do úzkého průjezdu. „Nejezděte tam za ním,“ nařídila. „Má jenom jeden výjezd.“

Sledovací vůz číslo tři spěchal k ulici, do níž průjezd ústí. Taxík plynule vyjel a zabočil doleva. Mířil teď opačným směrem než trojka. Minuli se o několik metrů.

Vůz Dona Marese znovu zaujal pozici za pronásledovaným. Taxík začal opět zrychlovat. Obrazovky vedle Paulina terminálu ukazovaly rozmazané čáry reflektorů po obou stranách, táhnoucí se do dálky mezi vysokými budovami městského centra. Taxík zabočil na 12. ulici, jednu z nejširších ve městě. Měla šest jízdních pruhů a všechny byly plné. Taxík začal nahodile přejíždět z pruhu do pruhu. Potom zpomalil. Kamera jej shora sledovala, když projel pod jedním z obrovských mostů, které přiváděly železniční koleje do planetární stanice KKP.

„Sakra, kde je?“ zeptala se Paula. „Done, vidíte ho?“

„Myslím, že ano. Ve druhém pruhu.“

Na druhou stranu mostu byly zaměřené dvě kamery, zabíraly všechny jízdní pruhy. Kolem svištěl nepřetržitý proud vozidel. Potom kamery zabraly taxík detailně. Znovu přešel do vnějšího pruhu.

„Dobře,“ řekla Paula. „Všem vozům, snižte dělicí vzdálenost. Držte se do osmdesáti metrů. Nemůžeme riskovat další ztrátu vizuálního kontaktu. Vůz tři, zajedte pod most a zkontrolujte ho. Podívejte se, jestli něco nevyhodil.“

Taxík pokračoval v úhybných manévrech ještě další kilometr, potom prudce zatočil na 45. ulici a zůstal v jednom pruhu. Jeho rychlost znovu poklesla na stálých sedmdesát kilometrů v hodině.

„Míří přímo k nám,“ ozvala se Maggie.

„Vypadá to tak,“ přisvědčila Paula. „Dobře, všechny pronásledující vozy, znovu se stáhněte.“

O osm minut později taxík zastavil před autosalonem Rachael Lancierové. Brány se otevřely a on vjel dovnitř, otevřenými vraty přímo do skladu. Zastavil vedle prázdné servisní rampy.

Paula zamžourala na obraz portálu. Vrata skladu zůstala otevřená a umožnila tak sensorům a kamerám týmu dokonalý výhled. Nic se nehýbalo.

„Co se děje?“ zeptal se Tarlo.

„Nejsem si jistá,“ odpověděla Paula. „Rachael je pořád ve skladišti u nákladáků. Ne, počkat...“

Po jasně osvětleném betonu volné podlahy skladiště kráčel Simon Kavanagh. Svým bankovním tetováním vyrovnal účet taxíku. Zadní zavazadlová plošina se otevřela a Elvinův kufr vyjel ven. Když pak hubený osobní ochránce zamířil pryč, vydal se za ním. Taxík vyjel ze skladiště.

„Do hajzlu,“ zavrčela Paula. „Všem týmům, máme zelený kód pro fázi tři. Opakuji, jdeme do fáze tři. Zablokovat a zatknout. Done, zastavte to taxi.“ Organizér usměrňující městskou dopravu poslal do řídicí jednotky taxíku příkaz k nouzovému zastavení. Všechny čtyři pronásledující vozy vyrazily vpřed a vytvořily kolem vozidla fyzickou blokádu.

Maggie byla v pohybu, už když se taxi vynořilo ze skladiště. Slunce před deseti minutami konečně zapadlo a zanechalo po sobě příšeří. Za ní vykrajovaly mrakodrapy městského centra do tmavé oblohy ostré blyštivé linie. Vepředu bylo jen několik matných polyfotonických pásků přípevněných na střešní přesahy skladiště, které osvětlovaly autosalon s řadami zaparkovaných vozidel chabou žlutou září. Na druhé straně areálu přehrazovala obzor nadzemní trať, černá betonová bariéra oddělující střechy města od tmavnoucí zrzavé oblohy. Se syčením a řinčením po něm projížděl jediný nákladní vlak. Špatně seřízená hnací náprava přerušovaně chrlila jiskřivé ohony, podle nichž se dalo sledovat, jak vlak proniká hlouběji do města.

Ostatní policisté postupovali vedle ní, krátkými kroky běželi mezi tichými, nehybnými vozy a obkličovali zamčené, stíněné skladiště. Maggie aktivovala svůj štít. Systém, který vypadal jako chromově modrá kostra nošená na uniformě, začal tiše bzučet. Jeho silové pole se rozšířilo, zahustilo vzduch kolem ní. Modlila se, aby energetická třída byla dostatečná. Kdo ví, jaký kalibr zbraní mají proti sobě.

Za ní smykem zastavila auta. Pneumatiky pištěly jako zraněná zvířata. Vepředu dorazili hrotoví členové taktické policejní zásahové jednotky k vratům skladiště. Skoro se ani nezastavili, jen vystřelili na obložení z vázaného kompozitu z iontové zbraně. Oslavný záblesk vykreslil areál jako monochromatický reliéf. Následovala hromová rána. Úlomky doutnajícího kompozitu se rozlétly vzduchem a odkryly dvě velké díry v plášti budovy. Členové zásahové jednotky jimi proběhli.

„POLICIE, ANI HNOUT.“

„AŤ TĚ ANI NENAPADNE NĚCO UDĚLAT, HAJZLE.“

„TY, DEJ RUCE TAK, ABYCH JE VIDĚL.“

Maggie zpíval v žilách adrenalin. Když proběhla dírou, na druhé straně hladce překonala vrstvičku dýmu, s iontovou pistolí připravenou v ruce a sítnicovými implantáty nastavenými na maximální rozlišení. Z výjevu, který se před ní otevřel, byla tak překvapená, že málem zakopla.

Rachael Lancierová stála před nákladním autem jakoby nic. Deset zaměstnanců, kteří zůstali přesčas, bylo shromážděno kolem ní. Ještěrkoboti vyložili z nákladáku několik beden a úhledně je vyrovnali na podlahu. Na jedné stála láhev s deseti sklenicemi, evidentně čekající na přípitek.

„Dobrý večer, detektivko,“ řekla Rachael Lancierová, když si všimla Maggiina označení. Její posměšný úšklebek

byl čisté zlo. „Vím, že svoje auta nabízím za dobrou cenu, ale není třeba spěchat. Pro každé bankovní tetování něco najdu.“

Maggie tiše zaklela a pomalu zajistila pistoli. „Nechali jsme se napálit,“ řekla.

„Done?“ zeptala se Paula. „Done, je v tom taxíku? Poďte hlášení, Done.“

„Nic.“ Don Mares si odplivl. „Je prázdněj, kurva. Není v něm.“

„Do prdele!“ zakřičela Paula.

„Je to bouda,“ řekla Maggie. „Ta mrcha se nám směje. Stojím pět metrů od ní, a ona se pořád chechtá. Tady nic nenajdeme.“

„Musíme,“ zvolal zuřivě Tarlo. „Sledujeme je tři týdny, sakra. Na vlastní oči jsem viděl, jak ty zbraně jely dovnitř.“

Když teď bylo po všem, když humbuk opadl a přišel adrenalinový absták, na Maggie padla strašná únava. Podívala se přímo do triumfem zářících očí Rachael Lancierové. „Říkám vám, že s námi grandiózně vyjebali.“

*

Rozhodující okamžik nastal ve chvíli, kdy se pod železničným mostem vykutálel zpod stále jedoucího taxíku. Tvrdě dopadl na zem a vykřikl ostrou bolestí, která se mu zahryzla do nohou, ramene a žeber. Pak se znovu překulil a vyskočil na nohy. Druhý, prázdný taxík parkoval ani ne pět metrů daleko. Otevřenými dveřmi naskočil a e-správce pro identitu Quentina Kellehera řekl vozu, aby ho zavezl přímo do A+A.

Vůz se plynule zařadil do hustého proudu dopravy. Když se Elvin ohlédl, uviděl, jak pod mostem prudce za-

brzdilo auto. Dva lidé vyskočili ven a začali to tam prohledávat. Vesele se ušklíbl a vzdálenost za ním narůstala. *Na pětasedmdesátiletého tloušťika to nebylo špatné.*

Pokoj 421 vypadal úplně stejně, jako když ho opustil, a podle hlídacího organizéru byl všude čistý vzduch. Vbelhal se dovnitř. Podlitiny začínaly bolet opravdu nepříjemně. Když si sedl na okraj žele-matrace a svlékl se, našel plochy rozedřené kůže mokvající krví. Nalepil si na ně hojivé náplasti, praštil sebou a čekal, až třas odezní. Někdy později se rozesmál.

*

Dva týdny neopustil pokoj. Automat mu dodával tři jídla denně. Pil hodně tekutin. E-správce mu filtroval zpravodajství na lokální i mezihvězdné úrovni, přičemž zvláštní pozornost věnoval výstupům týkajícím se Dysonu Alfa.

Dvacet hodin denně ležel na posteli a konzumoval levnou balenou stravu a sračkovitou unisférovou zábavu. Standardní soupravy pro buněčnou restrukturalizaci mu obalily trup a končetiny, pomalu z něj vysály tuk, uzpůsobily záhyby kůže pro novou, štíhlejší postavu, a při tom zničily většinu OOtetování. Ke každé noze měl nad i pod kolena připevněné dva silné pásy s texturou podobnou kůži. Byly to hloubkové sady, které mu zapouštěly tenká vlákna do masa tak dlouho, dokud nenašla kost. Pomalu a poměrně bolestivě mu zkrátily délku stehenních a holenních kostí o půl centimetru a změnily jeho výšku na hodnotu, která nebyla v žádné kriminální databázi.

Po těchto modifikacích byl zesláblý a popudlivý, jako kdyby se zotavoval z chřipky. Utěšoval se tím, že mise byla úspěšná. Stálo ho to dalších sto tisíc dolarů, ale Rachael

Lancierová nadšeně spolupracovala. V posledních deseti dnech mise vyvážel každý vůz, který areál autosalonu opouštěl, nějakou část objednávky. Byly vyloženy v budovách po celém městě, jejichž pronájem jí zaplatil. Rachaelini zaměstnanci je zabalili do beden, které nechal dovézt už před několika měsíci. Celý soupis byl mnoha nepřímými trasami na cestě na Vzdálenou. Měl dorazit v průběhu dalších několika měsíců.

Jediné, čeho litoval, bylo to, že neviděl tvář Pauly Myo v okamžiku, kdy se ukázal rozsah lsti. Skoro by to stálo za pocít, jak se mu na zápěstích uzavírají pouta.

Sedmnáct dní po té osudové noci si Adam oblékl volnou mikinu a kalhoty a opustil A+A. Za dvacet minut ho taxík dopravil na planetární stanici KKP. Prošel budovou, aniž spustil jakýkoli alarm. Spokojený s tímto výsledkem nasedl do expresu na LA Galactic.